СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CIX П'ЯТНИЦЯ, 1 БЕРЕЗНЯ 2002 РОКУ ЧИСЛО 9 VOL. CIX FRIDAY, MARCH 1, 2002 No. 9

Гав'єр Солана відвідав Україну



Гав'єр Солана під час зустрічі з Президентом України Леонідом Кучмою. Фото УНІАН

КИЇВ. – Верховний комісар Европейського союзу з питань зовнішньої політики та політики безпеки Гав'єр Солана під час дводенної офіційної візити провів 21 лютого переговори з Президентом України Леонідом Кучмою. Після зустрічі Г. Солана заявив, що Евросоюз зі свого боку працює дуже ефективно, щоб поглибити взаємини між Україною і ЕС. За словами Г. Солани, „ми чекаємо наступної зустрічі „Україна-Евросоюз“, яка відбудеться в липні“.

Генеральний секретар додав, що Україна і ЕС співпрацює в економічній, енергетичній та політичній сферах, і також заявив, що всі в Україні – урядові організації, виборчі комітети, партії і громадяни – мають зробити свій внесок, щоб вибори були вільними і прозорими. Г. Солана вважає, що процес виборів в Україні – дуже важливий, оскільки „демократична країна – це момент радости“. Вибори, на його думку, будуть кроком до економічних реформ і сприятимуть глибшій співпраці між Україною та ЕС.

Президент України також підтвердив, що майбутні вибори – це майбутнє України і що вони будуть доказом того, „що ми дійсно готові стати европейською державою“. Вже після зустрічі з Г. Соланою Президент України Леонід Кучма запевнив, що між Україною та Европейським Союзом „немає проблем, за якими були б непорозуміння, чи проблем, які не були вирішені“.

За словами Л.Кучми, „немає сумніву, що ЕС хоче бачити Україну повноправним членом, але ми й самі повинні зрозуміти, що потрібен час для досягнення певних параметрів, щоб стати асоційованим членом ЕС“.

Г. Солана зустрівся з прем'єр-міністром України Анатолієм Кінахом. Вони обговорили перебіг парляментської кампанії та економічний стан в Україні. Анатолій Кінах привітав увагу, яку приділяють Україні західні політики, але наголосив на тому, що Захід має уникати подвійних стандартів у підході до України.

Гав'єр Солана позитивно оцінив результати своєї візити в Україну, повідомила речниця Г. Солани Крістіна Галах. Вона зазначила, що провідники опозиційних партій, з якими Г. Солана зустрічався в резиденції еспанського посла в Україні, скаржилися на порушення під час перевиборної кампанії. Найбільше опозиціонери незадоволені тим, що їхні партії натрапляють на великі труднощі, коли хочуть оприлюднити свої передвиборні програми в державних засобах масової інформації.

Г. Солана порушив це питання в розмові з Президентом Леонідом Кучмою, сказавши, що всім кандидатам має бути надано рівний доступ до засобів масової інформації.

Верховний представник ЕС також висловив точку зору Евросоюзу щодо українських економічних реформ. Г. Солана заявив, що країна має впроваджувати серйозні реформи, які базуються на верховенстві права і що українська економіка повинна розвиватися за принципом прозорости.

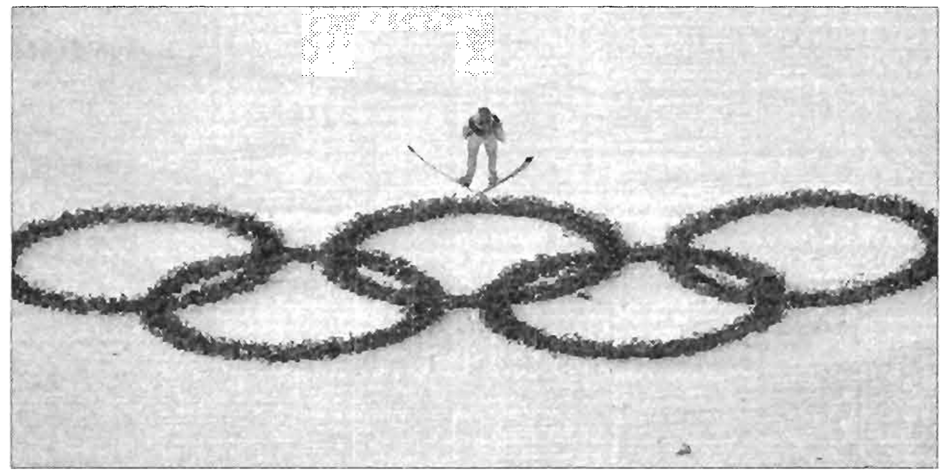
Г. Солана є останнім з цілої низки впливових представників Заходу, які відвідали Україну перед виборами 31 березня. Перед Г. Соланою в Києві побували Кондоліза Райс – радник президента США з питань Національної безпеки, заступниця державного секретаря Пола Добрянська і колишній Державний секретар США Меделин Олбрайт, які висловлювали стурбованість виборчим процесом і станом демократії в Україні.

Відразу після відїзду Г. Солани до Києва приїхав колишній посол США в Україні Стівен Пайфер. Утім, експерти не вважають таке підвищене зацікавлення до України чимось надзвичайним.

На 11-му році демократії, після здобуття незалежности, Україна часто стає об'єктом критики правозахисних угрупувань, урядів західніх держав через становище з правами людини та свободою преси.

За матеріялами ЗМІ

Біла Олімпіяда завершилася



Спортовець пролітає над олімпійською символікою під час змагань зі стрибків з трамполіну на XIX зимових Олімпійських Іграхі. Фото УНІАН

САЛТ-ЛЕЙК-СИТІ. – 24 лютого на олімпійському стадіоні в Салт-Лейк-Ситі завершилися XIX зимові Олімпійські ігри, згас олімпійський вогонь перших ігор нового тисячоліття, який запалає через чотири роки в італійському Турині.

В святковій церемонії закриття Олімпіяди взяли участь 2500 спортсменів, серед яких була і українська делеґація. Завершення Олімпійських ігор розпочалося з паради олімпійців. Потім відбулося видовище, в якому взяли участь відомі музичні групи та спортсмени. Черговим етапом в закритті Ігор стало підняття прапорів 74 країн – учасниць змагань. Було знято олімпійський прапор, який несли діти – представники всіх континентів; прапор було вручено господарям наступної Олімпіяди.

Президент МОК Жак Роґ виступив з завершальною промовою, у якій подякував усім учасникам, гостям та організаторам Ігор за „чудову Олімпіяду“. Роґ оголосив Ігри закритими та нагородив Олімпійським орденом голову організаційного комітету Ігор Міта Ромні. Варто відзначити, що організаторам вдалося уникнути проблем з безпекою змагань через загрозу терористичних актів, хоча на це й було витрачено чималі кошти. Наостанку організатори Ігор влаштували грандіозний фаєрверк, якого не було навіть на відкритті Олімпіяди в Салт-Лейк-Ситі.

Католицька Церква повертається до Росії

ПРАГА. – Ватикан оголосив 12 лютого про реорганізацію своїх церковних структур у Росії. На російській території створюється так звана „церковна провінція“ (метрополія) Римо-католицької Церкви. Її главою з титулом митрополита призначено архиєпископа Тадеуша Кондрусевича. Дотеперішні чотири апостольські адміністрації відтепер стають епархіями із центрами у Москві, Саратові, Новосибірську та Іркутську. Головна катедра знаходитиметься у Москві. Загалом у Росії число римо-католиків сягає півмільйона осіб.

„Рішення Ватикану стало для Російської Православної Церкви рівнозначним оголошенню війни“, – коментує ситуацію німецька газета „Берлінер Морґенпост“, зауважуючи, що вперше після більшовицької революції у 1917 році Римо-католицька Церква повертається до Росії. За комуністичного режиму Римо-католицькій Церкві було заборонено мати у Росії свої офіційні представництва, а керівники дотеперішніх апостольських адміністрацій були підпорядковані безпосередньо Апостольській столиці.

Однак у Ватикані спокійно коментують це рішення, зауважуючи, що реорганізація структур Католицької Церкви відбувається у низці країн, у тому числі й у Росії. „Така реорганізація на російських теренах покликана надати більше можливостей віруючим“, – заявив представник Святого Престолу Гоакін Наваро Вальс. В офіційному повідомленні говориться, що Ватикан сподівається, що ці заходи лише покращать можливість діялогу і співпраці з Російською Православною Церквою. Наваро Вальс зауважив, що подібні заходи були вжиті нещодавно Московським Патріярхатом стосовно православних парафій у Берліні, Відні та Брюселі. За словами Наваро Вальса,

(Закінчення на стор. 3)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Шлях до Европи лежить через Росію, вважає Леонід Кучма

КИЇВ. – Президент України Леонід Кучма заявив, що Україна на шляху інтеґрації до Европейського союзу повинна тісно співпрацювати з Російською Федерацією. Про це Л. Кучма заявив 27 лютого, виступаючи перед студентами та викладачами Одеського національного морського університету. Президент наголосив, що „Україна обрала свій шлях – це рух до Евросоюзу, до европейської демократії", але зазначив, що не бачить „шляхів розвитку України без тісної взаємодії, співпраці з Російською Федерацією". За словами Президента Кучми, у Росії і України немає відмінностей на шляху розвитку – то чому б обом країнам не рухатися до ЕС разом? Нещодавно Президент України обмовився, що буцімто европейська орієнтація України була помилковою. Коментуючи цю заяву, міністер закордонних справ Анатолій Зленко наголосив, що евроатлантичний вибір України був зформульований самим Президентом Кучмою.

Росія та Україна обговорили проєкт угоди про зону вільної торгівлі

КИЇВ. – Урядові консультації щодо проєкту угоди про зону вільної торгівлі між Росією та Україною відбулися 25 лютого в українській столиці. На переговорах, серед іншого, йшлося про обмежувальні заходи щодо російського експорту, запроваджені нещодавно Україною. Москва та Київ зараз працюють над новим варіянтом угоди про зону вільної торгівлі замість старого від 1993 року. Нова угода дозволить уникнути винятків із режиму вільної торгівлі, що існують зараз між двома країнами. Президенти Росії та України Владімір Путін і Леонід Кучма плянують підписати відповідні документи в першому кварталі цього року.

СПУ далі бореться за кандидатуру М. Мельниченка

ЛЬВІВ. – За умови створення фракції Соціялістичної партії України у парляменті Микола Мельниченко стане депутатом, навіть якщо це буде через рік після парляментських виборів, заявив 22 лютого на прес-конференції провідник соціялістів Олександер Мороз. Він сказав, що „СПУ найняла здібного адвоката, і він зараз опрацьовує матеріяли для подання до Европейського суду з прав людини позову від імені самого М. Мельниченка про порушення його виборчого права". СПУ проситиме, щоб цей позов було розглянуто якнайшвидше, тому що розгляд таких справ – досить тривала процедура у цьому органі правосуддя. Але „навіть якщо це буде через рік, рішення суду буде обов'язковим для України, і майора М. Мельниченка буде поновлено у його громадських правах", тобто за наявности фракції СПУ він стане депутатом, наголосив О. Мороз. Він заявив, що „якщо буде потрібно, останній представник партії, який пройшов у парлямент за списком, складе свої повноваження, і М. Мельниченко стане депутатом Верховної Ради". ЦВК відмовила М. Мельниченкові у реєстрації кандидатом у народні депутати, керуючись тим, що він не живе в Україні упродовж останніх п'ять років. Верховний Суд України підтвердив це рішення ЦВК. Як відомо, у квітні минулого року Державний департамент США надав М. Мельниченкові політичний притулок.

У Криму напередодні виборів

СЕМФІРОПОЛЬ. – Політична боротьба в Криму особливо загострилась напередодні виборів. Реєстрацію Леоніда Грача – голови Верховної Ради Криму кандидатом у депутати кримського парляменту було скасовано рішенням суду 25 лютого. Комуніст Л.Грач 26 лютого заявив, що рішення суду було зроблено „на політичне замовлення" і він подав апеляцію. Аналітики у Києві переконані, що за рішенням суду стоять політичні причини, та припускають, що головною метою є послаблення позицій провідника кримських комуністів під час виборів. Незважаючи на те, що сам Л. Грач каже про причетність офіційного Києва до судового рішення, деякі політологи не згодні з цим і вказують на досить сильні позиції кримського бльоку „За єдину Україну!". Рефат Чубаров, один з керівників Меджлісу кримсько-татарського народу, депутат Верховної Ради України відкинув твердження адвокатів Л. Грача, що рішення суду є політично вмотивованим і закликав Л. Грача дослухатися його власних порад завжди дотримуватися закону. Головним суперником комуністів на виборах до Верховної Ради автономії є кримський бльок „За єдину Україну".

А Росія проти

КИЇВ. – Офіційна Москва 21 лютого знову заявила, що виступає проти демаркації російсько-українського кордону. Таку позицію оприлюднив заступник міністра закордонних справ Росії Валєрій Лощинін на слуханнях в російській Думі, присвячених двосторонним взаєминам України і Росії. Делімітацію кордону практично завершено, але Росія не поспішає переходити до стадії демаркації. Україна ж зі свого боку вважає демаркацію потрібною, хоча і не нагальною проблемою, і каже, що позначення кордону на місцевості не означатиме колючого дроту чи залізної завіси, а лише дозволить контролювати потік нелеґальних імігрантів. За повідомленнями інформаційних агенцій, днями у Чернігівській області було затримано 14 громадян Афганістану, які нелегально перейшли кордон Росії і України. Суперечливим також лишається питання розподілу шельфу Чорного та Азовського морів. 1997 року, коли Росія та Україна підписали Договір про дружбу, питання кордонів було підпорядковано укладенню окремого договору.

„Жорсткість" влади – засіб для поліпшення ситуації

КИЇВ. – 23 лютого, перебуваючи у Севастополі, глава адміністрації Президента України, провідник виборчого блоку „За єдину Україну!" Володимир Литвин заявив, що ситуація в країні „поліпшиться, якщо влада стане жорсткішою". З цього приводу Олександер Турчинов, керівник штабу виборчого бльоку Юлії Тимошенко, зазначив: „Заява глави Адміністрації Президента Володимира Литвина про те, що влада повинна стати „жорсткішою", є не просто цинічною, а й небезпечною". За його словами, після подібних заяв „влада може перейти від прихованих, неофіційних, до офіційних і демонстраційних репресій".

Передвиборчі поїздки Юлії Тимошенко

КИЇВ. – Керівник виборчого штабу „Бльоку Юлії Тимошенко" Олександер Турчинов 25 лютого повідомив, що Верховний суд України призупинив рішення апеляційного суду, за яким Ю. Тимошенко заборонено виїздити з Києва. У зв'язку з цим новим рішенням Ю. Тимошенко розпочала передвиборчі поїздки. 25 лютого вона побувала у Полтавській області, 26 – у Харківській. За словами керівника штабу, остаточне рішення Верховного суду стосовно Юлії Тимошенко очікується у березні. О.Турчинов проте поінформував, що під час перебування Ю. Тимошенко у лікарні Генеральна прокуратура не припиняла спроб проводити слідчі дії щодо неї.

За матеріялами інформаційних аґентств



КИЇВ. – 19 лютого на заводі „Авіянт" відбулася урочиста церемонія зняття першого українського легкого вертолета „Ангел" зі стапелів. Директор заводу Василь Пелих назвав цю подію народженням вітчизняного вертолетобудування. Легкий вертолет „Ангел" за технічними даними значно перевищує закордонні аналоги. Вперше у світі на такій легкій машині встановлені два двигуни потужністю 100 кінських сил, що ґарантує безпеку лету. Швидкість – 165 км на годину, дальність лету – 340 км. Вартість „Ангела" становить 120 тисяч долярів, тоді як аналогічні закордонні вертолети коштують від 350 до 450 тисяч. Для початку серійного виробництва машини необхідно 50 млн. долярів. *Фото УНІАН*

Женевська конвенція і полонені „Аль-Кайди"

ВАШІНҐТОН. – Під тиском европейських союзників США 22 лютого погодилися визнати захоплених в Афганістані бойовиків талібану військовими полоненими, які потрапляють під захист Женевської конвенції від 1949 року.

Вашінгтон погодився визнати військовополоненими лише бойовиків Талібану, захоплених під час антитерористичної акції в Афганістані, які тепер перебувають на американській військовій базі Ґвантанамо на Кубі. Натомість, як твердить Білий Дім, бойовики терористичної організації Бен Ладена „Аль-Кайда", а також члени руху Талібан, які водночас належали і до „Аль-Кайди", не потраплять під категорію військовополонених, які отримають право на доступ до них представників гуманітарних і правозахисних організацій та які після закінчення воєнних дій мали б бути звільнені.

Міжнародні терористи, за якими не стоїть жодна конкретна країна або уряд, які не дотримують жодних законів і правил ведення війни, які спрямовують свої криваві акції переважно проти цивільного населення, повинні бути трактовані як кримінальні злочинці, а не військовополонені стверджує Білий Дім.

Останні поступки з боку Вашінґтону значно розрядили напруження між США і деякими европейськими союзниками. Фахівці з міжнародного права вважають статус бойовиків Талібану та „Аль-Кайди" справді складною проблемою, яку Женевська конвенція по суті не охоплює. Вони погоджуються з пропозицію Президента Дж. Буша переглянути і модернізувати конвенцію, додавши до її положень нові елементи, які врахували б сьогоднішні проблеми боротьби з тероризмом.

Тим часом Пентагон і далі наполягає на тому, щоб полонених афганських бойовиків і терористів „Аль-Кайди" утримувати на базі Ґвантанамо так довго, як цього вимагатиме слідство.

Радіо „Свобода"

Візита віце-прем'єр-міністра Василя Рогового

ВАШІНҐТОН. – Українська делеґація на чолі з віце-прем'єр-міністром Василем Роговим прибула 19 лютого до столиці США на переговори з Міжнародним Валютним Фондом. Під час зустрічей сторони обговорювали загальний стан української економіки та проблемні питання між Україною та МВФ.

Українська делеґація також провела ряд зустрічей з представниками торговельного Представництва США, основною темою цих зустрічей був захист прав ітелектуальної власности. Під час зустрічі української делеґації з заступником керівника Торговельного представництва США Ф. Лезір були обговорені питання щодо торгівлі українською сталлю. Імпорт української сталі до США зменшився на 60 відсотків.



Віце-прем'єр-міністер В. Роговий з президентом УККА Михайлом Савковим на прийнятті в Посольстві України у США 20 лютого.

Американський уряд наполягає, щоб уряд України унеможливив у своїй державі піратське копіювання компакт-дисків з записами популярних у світі співаків і музикантів.

Під час візити українська делеґація ще раз підтвердила наміри України інтеґруватися в Світову організацію торгівлі. Представники України прибудуть до Женеви для чергового засідання робочої групи з питань приєднання України до СОТ.

Українська делеґація вибрала найкращий час для візити. Успіхи української економіки, в світлі світового економічного спаду, вражають багатьох провідних експертів. Ріст економіки в шість відсотків довів західнім експертам, що Україна поволі виходить з економічного хаосу. Американському урядові Україна довела на ділі своє бажання стати державою з сильною ринковою економікою, а український уряд ще раз переконався в підтримці з боку американських колеґ. При такому розвитку подій, на наступних переговорах можна буде порушувати питання про надання Україні статусу країни з ринковою економікою.

Володимир Ткачук

На виборах бракує кандидатів

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК. – Напередодні виборів до місцевих законодавчих органів влади на Прикарпатті спостерігається нестача кандидатів. Натомість число бажаючих отримати мандат депутата Верховної Ради становить не менше десяти осіб по кожному з виборчих округів.Як правило, лише по 2 кандидати виборюватимуть місця депутатів обласної ради. Цей своєрідний феномен небажання стати депутатом обласної ради в обласній виборчій комісії пояснили як недовіру потенційних кандидатів до реальних повноважень цього виборного органу.

УНІАН

У Бориславі побили Ірину Сеник

В середу, коли редакція передавала „Свободу" до друку, відома громадська діячка Надія Світлична передала до „Свободи" електронний лист Мирослава Мариновича зі Львова, від 27 лютого, про жорстоке побиття в Україні колишньої правозахисниці і політв'язня, активної учасниці будування незалежної України Ірини Сеник. Подаємо лист Мирослава Мариновича:

Дорога Надійко!

Вибач, що не даю тобі спокою, але пишу з дуже невеселого приводу. Вчора зранку до помешкання п. Ірини Сеник в Бориславі увірвалися троє здорованів (один був у масці). Вимагали грошей. Скрутили її руки і побили. Загрози життю вже немає, але ніс розбитий, очі сьогодні вже розплющуються, грудна клітка болить. Найбільше вона „потоптана" морально, навіть не може жартувати. Злочинці забрали плеєр, гаманець і взагалі робили вигляд, що це пограбування. Але більшість вважає, що це відплата за її недавній виступ на підтримку „Нашої України" В. Ющенка, що відбувся недавно у Трускавці. Медичною допомогою Ірина Сеник забезпечена. Львівська клініка Богдана Федоришина пропонує забрати п. Ірину до Львова, але вона покищо не погоджується.

Мирослав



Ірина Сеник

Подяка „Свободі" і громаді від міністра Анатолія Зленка

Після повернення з Києва, де я брав участь у засіданні колеґії Міністерства закордонних справ України, присвяченому підсумкам роботи делеґації України в Раді Безпеки ООН у 2000-2001 роках, маю глибоку приємність передати тижневикові „Свободи" слова особистої вдячности від міністра закордонних справ України Анатолія Зленка, який високо оцінив плідну співпрацю між українськими дипломатами в Нью-Йорку і тижневиком УНСоюзу. За час нашої праці в Раді Безпеки ООН мої колеги і я особисто мали чимало нагод переконатися у важливості і дієвості тісних і активних контактів, що існують між нами.

Ми вельми вдячні за незмінну дружню увагу до нашої роботи і моральну підтримку, яка була вкрай необхідною для українських дипломатів у цей напружений час.

Користуючись нагодою, дозвольте також адресувати слова щирої вдячности усім читачам газети „Свобода", усій українській громаді США, чия помітна допомога, добре слово і влучна порада завжди додавали нам наднення і наснаги, аби впевнено і гідно представити Україну у контексті діяльности Ради Безпеки ООН, на яку покладено головну відповідальність за підтримання міжнародного миру і безпеки.

Ми щиро віримо, що у нових літах наш дружній зв'язок продовжиться новими досягненнями. І нехай дух „Свободи" допомагає нам у цьому.

Валерій Кучинський,
посол, постійний представник
України в ООН
Нью -Йорк

Католицька...

(Закінчення зі стор. 1)

дії Ватикану не виходять за межі правового поля Росії. Йдеться також і про підписаний Росією документ ОБСЕ, котрим передбачено, що держави-члени будуть поважати право релігійних громад організовуватися відповідно до власної ієрархічної структури.

Однак Російська Православна Церква категорично виступає проти такого рішення Ватикану. Представник відділу міжхристиянських зв'язків Московського Патріярхату Андрій Єлісеєв заявив, що створенням католицьких епархій Ватикан відкрито визнав свої місіонерські інтереси в Росії. „Це завуальована претензія на діяльність, спрямовану на залучення російських громадян до католицької віри, незалежно від того, яку віру сповідували їхні батьки", - заявив він.

Заповзятим борцем за російську православну віру виступив скандальний російський політик, віце-спікер Державної думи Володимир Жириновський. На радіо „Ехо Москви" він заявив, що відбувається „свого роду похід на Схід через Католицьку Церкву: НАТО рухається на Схід, Католицька Церква – на Схід, на півдні – війна, і в Центральній Азії – війна. З усіх сторін намагаються заблькувати Росію, щоб вона вела себе так, як вигідно Заходові, тобто здавала потихеньку свої ідеологічні, економічні та військові позиції. Але Росія цього робити не буде, а тому неминуче протистояння, аж до загострення ситуації".

Радіо „Свобода"

АМЕРИКА І СВІТ

Президент Дж. Буш у Китаї

ПЕКІН. – Президент США Джордж Буш наприкінці свого дипломатичного турне країнами Східньої Азії відвідав Китай. У Пекіні його вітав китайський президент Дзянь Земін. Після переговорів обидва президенти виступили на спільній прес-конференції, на якій китайський керівник повідомив, що прийняв запрошення Дж. Буша відвідати США. Президент Дзянь сказав, що Китай і США ухвалили поглибити економічне співробітництво та посилити боротьбу з тероризмом. Дж. Буш заявив, що США не відмовляться від підтримки Тайваню, і закликав до мирного врегулювання розбіжностей між Пекіном і Тайпеєм. Дж. Буш виступив із телезверненням до китайського народу і відвідав Великий китайський мур. Це друга візита Дж. Буша до Китаю за останні чотири місяці. В жовтні минулого року американський та китайський провідники зустрічалися в Шанхаї на зустрічі країн Азійсько-тихоокеанського реґіону. Цього разу відвідини припадають на тридцяті роковини (1979) візити в Китай президента США Ричарда Ніксона, результатом якої стало поновлення дипломатичних взаємин між Вашінґтоном та Пекіном.

Америка хоче судити шейха Омара

ВАШІНҐТОН. – Сполучені Штати закликали Пакистан видати для суду у США ісламського екстреміста шейха Омара, звинуваченого у викраденні та вбивстві американського журналіста Деніела Перла. Про це 25 лютого заявив представник Білого Дому Арі Флайшер. Він зазначив, що американська та пакистанська влада провадять консультації з питань про можливу екстрадицію Омара. А. Флайшер наголосив, що Пакистан – суверенна держава зі своєю правовою традицією, і остаточне рішення має ухвалити Ісламабад. Президент США Дж. Буш після телефонної розмови з президентом Пакистану Первезом Мушарафом сказав: „П. Мушараф знає, що ці злочинці в жодній мірі не представляють інтересів більшости громадян його країни, і він дав мені зрозуміти, що робитиме все, що в його силах, щоб вислідити убивць і віддати їх під суд".

Зростають жорстокості на Близькому Сході

БРЮСЕЛЬ, Бельгія. – Ухвалена 20 лютого заява керівництва ЕС гостро засуджує наростання тероризму і насильства на Близькому Сході, де „за останні дні кількість загиблих і поранених, включно з беззахисними жінками і дітьми, сягнула катастрофічних маштабів". В документі ЕС міститься заклик до Ізраїлю і керівництва Палестинської автономії негайно здійснити заходи з припинення протистояння та відновлення мирних переговорів. Міністер закордонних справ Еспанії Хозе Піке заявив що на Близькому Сході „практично вже панує стан війни". Еспанія нині головує в ЕС, і точка зору її політиків щодо ситуації між Палестинською автономією та Ізраїлем нині звучить у руслі заяв европейської спільноти. 21 лютого у Мадриді відбувається зустріч прем'єрміністра Еспанії Хозе Марії Аснара з главою уряду Ізраїлю Арієлем Шароном. Пізніше Аснар зустрічався з міністром закордонних справ Ізраїлю Шимоном Перезом. Кілька днів пізніше запропоновано нову можливість замирення на Близькому Сході. З цього приводу до Ер-Ріяду 27 лютого прибув представник ЕС Гав'єр Солана для обговорення з принцом Абдулою останньої мирної ініціятиви, суттю якої є принцип – „окуповані землі в обмін на мир і визнання Ізраїлю арабськими країнами". Нову ініціятиву привітав Президент США Дж. Буш; її було обговорено на засіданні Ради Безпеки ООН. Прем'єр-міністер Ізраїлю А. Шарон заявив, що він зацікавлений у мирній ініціятиві. Погодився з цією ініціятивою і Ясир Арафат.

Невідома доля Осами бен Ладена

ВАШІНҐТОН. – Осама бен Ладен, можливо, живий, але він не спроможний ефективно керувати терористичною організацією „Аль-Кайда", – заявив 24 лютого міністер оборони США Доналд Рамсфелд. На його думку, внаслідок акцій США та їхніх союзників терористична мережа, створена бен Ладеном, зазнала непоправних втрат. Д. Рамсфелд знов застеріг про те, що захоплення чи загибель Осами бен Ладена не означатимуть завершення боротьби з тероризмом. За словами Д. Рамсфелда, навіть якщо бен Ладен здається у полон, його організація „Аль-Кайда" функціонуватиме і далі.

США допоможуть Афганістанові у створенні армії

ВАШІНҐТОН. – Керівник Об'єднаного штабу начальників команд збройних сил США Ричард Майєрс 25 лютого повідомив, що Вашінґтон допоможе новій владі Афганістану у створенні діючої армії. Р. Майєрс наголосив, що усі командні посади у нових збройних силах країни обійматимуть афганці. Спеціяльний посланець США в Афганістані Залмай Галізад заявив у Кабулі, що найбільша загроза стабільности в Афганістані походить від ворогуючих між собою польових командирів. Не виключається, що для зміцнення порядку в Афганістані буде збільшена кількість дислокованих там чужоземних військових.

Тисячі молдаван протестували проти політики влади

КИШИНІВ, Молдова. – Десятки тисяч демонстрантів вийшли 24 лютого на вулиці столиці Молдови, протестуючи проти політики уряду та президента країни, комуніста Володимира Вороніна. Головний організатор маніфестації – Християнсько-демократична народна партія, закликала населення країни відзначити „рік більшовицького правління" в Молдові. Демонстранти вимагали в першу чергу відставки уряду країни, включаючи президента-комуніста В. Вороніна. Чітко лунали також вимоги про припинення проросійського політичного курсу країни та його переорієнтацію на зближення з Румунією. Початок масовим протестам в Молдові поклало рішення уряду республіки про введення обов'язкового вивчення російської мови в молдовських школах.

Федеральний суд США удруге позбавив І. Дем'янюка громадянства

КЛІВЛЕНД, Огайо. – 21 лютого Федеральний суд позбавив американського громадянства вихідця з України Івана Дем'янюка, якого підозрюють у співпраці з нацистами під час Другої Світової війни. Суддя Пол Матія заявив, що вважає переконливими надані американською владою докази того, що І. Дем'янюк служив охоронцем в нацистських таборах смерти.

Новий етап юридичної епопеї Івана Дем'янюка, що протягом чверти століття привертала увагу світової преси, завершився новим позбавленням американського громадянства. І. Дем'янюкові тепер вісімдесят один рік, але він фізично в добрій формі. Він пенсіонер, багато років працював на заводах Форда в Клівленді. 1977 року Департамент юстиції запровадив на нього справу. І. Дем'янюк твердив, що в роки війни був вояком Червоної армії, потрапив у полон і працював на фармі у Німеччині.

Департамент юстиції, однак, отримав документи, з яких виходило, що І. Дем'янюк служив охоронцем у нацистських таборах смерти. Але його судили не за це, бо, за американським законодавством, громадянина США не можна судити за злочини, скоєні поза межами Сполучених Штатів. І. Дем'янюка звинуватили в тому, що він обманом в'їхав до Америки 1952 року, приховавши своє минуле. Тож І. Дем'янюка у червні 1981року позбавили громадянства за брехню під присягою і депортували до Ізраїлю, де, спираючись на свідчення колишніх в'язнів концтаборів, його засудили до смертної кари, погодившись зі свідками, які впізнали в ньому ката з Треблінки на прізвисько Іван Грозний або Грізний.

Але Верховний суд Ізраїлю скасував рішення суду нижчої інстанції, встановивши, що І. Дем'янюк взагалі не служив у Треблінці. Його звільнили і дозволили виїхати з Ізраїлю. У вересні 1993 року, звинувачення проти нього були зняті, оскільки виснилося, що його переплутали з іншим нацистом, який служив у Треблінці. Після цього Дем'янюкові вдалося знову отримати американський пашпорт.

Апеляційний суд у Клівленді ухвалив, що І. Дем'янюк може повернутися додому, і рівно чотири роки тому Федеральний окружний суддя Пол Матая скасував рішення суду від 1981 року про позбавлення І. Дем'янюка американського громадянства. Всі вважали, що відтак він зможе спокійно дожити віку в сімейному колі. Але слідство не припинялося, і у травні 1999 року Департамент юстиції знову запропонував позбавити І. Дем'янюка громадянства США, як і раніше, за фальшиві свідчення, але цього разу – на підставі документів з нацистських архівів, що збереглися у Східній Німеччині. Зокрема там було особисте есесівське посвідчення І. Дем'янюка. З документів виходило, що І. Дем'янюк пройшов вишкіл охоронця у концтаборі Травники, а потім служив у трьох нацистських концтаборах смерти – це Собібор, Майданек і Флюссенбурґ.

Суд у справі І. Дем'янюка у Клівленді закінчився ще у червні минулого року, але щойно тепер Федеральний окружний суддя Пол Матая – той самий, що дев'ять років тому повернув І. Дем'янюкові американське громадянство, заявив, що І. Дем'янюк, коли іміґрував до Сполучених Штатів, „свідомо сфальшував документовані факти... Отож його в'їзд до Сполучених Штатів на постійне проживання 1952 року був незаконним і його натуралізація як американського громадянина була отримана незаконно, тому мусить бути скасована", говориться у постанові.

Тепер Дем'янюка мають видати Україні. Родина його подала апеляцію.

За матеріялами ЗМІ

У Білорусі оголосили рік Тараса Шевченка

МІНСЬК, Білорусь. – 21 лютого речник Міністерства закордонних справ Білорусі Павел Латушка оголосив, що білоруська влада погодилася з пропозицією української діяспори оголосити цей рік роком Тараса Шевченка. У березні буде офіційно відкрито пам'ятник Кобзареві в Мінську, що був готовий ще до 10-річчя незалежности України.

Павел Латушка повідомив, що цього року в Україні святкуватимуться ювілеї двох білоруських поетів-клясиків Янки Купали та Якуба Коласа, а також буде відкрито пам'ятник поетові Максиму Багдановичу в Ялті, де його поховано. Павел Латушка сказав, що за програмою року Т. Шевченка українська сторона плянує відкрити свердловину артезіянської води „Шевченківська криниця" в Мінську, а в Бресті встановити погруддя Тараса Шевченка. Впродовж цього року передбачається провести літературні читання, мистецькі виставки, науково-практичні конференції, фестиваль українського кіно, виступи українських мистців, Шостий республіканський фестиваль мистецтв українців Білорусі.

Історія пам'ятника Тарасові Шевченкові в Мінську має вже кілька років. Спочатку деякі білоруські архітектори протестували проти його спорудження біля посольства України в Мінську, наголошуючи, що монумент має бути розташовано на мінському бульварі імені Шевченка поруч з кінотеатром „Київ". Очікувалося, що пам'ятник Кобзареві буде офіційно відкрито в серпні минулого року, до 10-річчя незалежности України, але й цього не відбулося. З монументу тільки зняли брезент і Тараса Шевченка в Мінську тепер може побачити кожний.

Радіо „Свобода"

Україна, Росія і поправка Джексона-Ваніка

В 1974 році Конгрес США прийняв поправку, яка дістала свою назву від прізввищ її ініціяторів-законодавців Джексона і Ваніка (Jackson – Vanick), до головного закону про міжнародну торгівлю. В цій поправці вказано, що торгівля з тодішніми державами Варшавського Пакту підлягала щорічній перевірці з боку США в сенсі права і реальної можливости громадян тих держав на вільний виїзд з метою еміґрації. Хоча цей Пакт розпався разом з Радянським Союзом понад 10 років тому, декілька колишніх радянських республік і країн Варшавського Пакту досі підлягають згаданій поправці. Нижче подаємо точку зору Богдана Федорака, голови Організації чотирьох свобід України, і Бориса Потапенка, члена Крайової екзекутиви УККА, на необхідність скасування цієї поправки і надання Україні статусу постійних нормальних торговельних стосунків (Permanent Normal Trade Relations) з Америкою.

Настав час зняти з України обмеження поправки Джексона-Ваніка, яку ввів Конґрес США у 1974 році стосовно країн з неринковою економікою, пов'язуючи їхній торговельний статус з відкритою еміґраційною політикою, особливо щодо осіб і груп юдейського віросповідання. Загальновідомо, що уряд України, який діє згідно чинних законів, ухвалених парляментом, і відповідно з правами, які ґарантуються Конституцією, ухвалив і здійснив заходи, які забезпечують вільну і відкриту еміґрацію всіх громадян і постійних мешканців України.

Президент США у своєму листі до Конґресу від 18 січня цього року, що супроводжував його звіт про еміґраційне законодавство і політику, стверджує зокрема, що країни, до яких належить Україна, продовжують приводити своє законодавство у відповідність до міжнародних стандартів, які стосуються свободи еміґрації. Український Конгресовий Комітет Америки і Національна конференція з питань радянського єврейства також дійшли висновку, що Україна перебуває у повній відповідності до міжнародних стандартів й американської політики щодо еміґрації.

Важливим додатковим питанням при розгляді відповідности поправці Джексона-Ваніка є ставлення до релігійних конфесій та етнічних і національних меншин. Стосовно цього уряд України встановив поважний рекорд у заохоченні порозуміння і толерантности серед релігійних конфесій та етнічних і національних меншин. Міжетнічний мир був ключовим чинником у процесі побудови громадянського суспільства, заснованого на універсальних принципах прав людини.

Рекорд охорони й підтримки розвитку релігійних конфесій і практична діяльність етнічних меншин щодо їхніх культурних, історичних і лінгвістичних атрибутів також засвідчує незворотний прогрес, який відбувся в усуненні останніх наслідків радянської доби. Єврейська українська громада була серед тих, хто отримав найбільшу користь від цих змін у суспільстві. Президент України у листі до Президента США від 17 грудня 2001 року перелічив широко відомі досягнення і подальші заходи, які здійснює уряд України, аби сприяти єврейському відродженню в Україні.

У своєму листі Президент Л. Кучма зазначив: „У відносно короткий історичний період була фактично відновлена мережа єврейських релігійних організацій". Вона включає 500 єврейських організацій, 236 єврейських громад, 5 релігійних єврейських центрів. Єврейська громада видає близько 40 періодичних видань, випускає 5 телевізійних програм, - понад 20 тисяч дітей відвідують єврейські школи денного навчання, більшість яких фінансуються урядом, 54 колишні синагоги повернуті єврейській громаді, здійснюються проєкти, спрямовані на відновлення і утримання єврейських історичних пам'яток і цвинтарів. У Києві побудовано великий меморіял єврейським жертвам нацистських злодіянь, забезпечується паломництво єврейських громад до їхніх святих місць (у 2001 році понад 10 тисяч віруючих з 17 країн здійснили паломництво до могили рабина Нахмана в Умані),

Уряд вніс до парляменту законопроєкт про зміни до закону про свободу віросповідання щодо обов'язкового повернення комунальної власности релігійним організаціям, заборони приватизації цвинтарів і єврейських культурних пам'яток та їхнього ефективного захисту.

Представники єврейських американських організацій і релігійних сект, як і єврейські групи з інших країн, включаючи Ізраїль, вільно здійснюють програми і проєкти в Україні, спрямовані на підтримку єврейської української громади.

Отже, на підставі еміґраційної політики і ставлення до релігійних конфесій та національних меншин, з України треба зняти торговельні обмеження, накладені поправкою Джексона-Ваніка. Зробивши це, США сприятимуть ближчим взаєминам між двома країнами. Це стане кроком до зростання довіри на шляху інтеграції України в евроатлантичні структури.

Ще одним елементом поправки Джексона-Ваніка є питання ринкової економіки. Економіка України не може більше бути віднесена до категорії „неринкова". В останні роки був здійснений значний прогрес в економічних реформах. Під час дискусій між представниками УНІС й службою Торгового представника США, були дані запевнення в тому, що Торговий представник США не виступатиме проти скасування поправок Джексона-Ваніка для України. Надання постійних нормальних правил торгівлі (Permanent Normal Trade Relations) для України підтримало б взаємну довіру підприємницької спільноти в Україні, у США і світі.

Це зняло б також головний бар'єр на шляху вступу України до Світової організації торгівлі (СОТ), з усіма зобов'язаннями й обов'язками, що з цього випливають.

Розглядаючи скасування для України обмежень поправки Джексона-Ваніка, було б неправильним приєднувати Україну до будь-якої групи інших країн, які сьогодні претендують на скасування цієї поправки. Неспокійне становище у багатьох країнах реґіону, включаючи соціяльні суперечки, міжнаціональні конфлікти, автократичні режими, системні порушення прав меншин і релігійних прав, робили б неприпустимим групування однієї або більше цих держав з Україною стосовно поправки Джексона-Ваніка.

У контексті реґіональних проблем, „швидкий процес" подання до Конґресу США законопроєкту щодо скасування поправок Джексона-Ваніка для Російської Федерації несе за собою чимало непередбачених наслідків. Скасування поправок Джексона-Ваніка для Росії, без ухвалення подібного рішення для України, було б великою помилкою.

Скидалося б на те, що не справжні осяги цих країн, а хвилева політична доцільність стоять за політикою США щодо зближення з Росією через полегшення для неї нормальних торговельних взаємин і, у кінцевому рахунку, вступові до СОТ. Це розглядалося б також як сигнал, що США відмовляються від проголошеної політики збалансованого підходу до евроатлантичної і ґльобальної інтеграції країн в цьому реґіоні. Поспіх адміністрації США і чільних членів обох партій в Конгресі у скасуванні обмежень поправки Джексона-Ваніка для Росії і відсунення України на задній план не може не розглядатися прихильниками евроатлантичного вибору України і стратегічного партнерства з США як акт зради. Бо цілком зрозуміло, що Україна досягла більшого проґресу за коротший проміжок часу, ніж будь-яка інша країна, до якої зараз застосовується поправка Джексона-Ваніка. Отже, діяльність (або бездіяльність США) щодо України та поправки Джексона-Ваніка стане важливим сиґналом стосовно американської політики щодо України, особливо в контексті нових реалій у взаєминах США та Росії.

Справді, допомога США є надзвичайно важливою для України в її зусиллях забезпечити так важко завойовану незалежність. Царат і подальше радянське ярмо є близько 400-річною спадщиною України. На цьому тлі зрозуміло, що 10-річні зусилля України подолати цю спадщину і провадити соціяльні та економічні реформи є нерівномірним процесом. Але можна ствердити що, процес перетворень осягнув перелому і на сьогодні є незворотним, як і досягнення України стосовно задоволення вимог для скасування обмежень поправки Джексона-Ваніка.

Немає жодних підстав для відкладання ухвалення закону, який надає постійні нормальні торговельні умови для України. Час настав для США вжити конкретних заходів з цього питання, що відповідають проголошенню стратегічного партнерства з Україною, визнають виконання нею вимог поправки Джексона-Ваніка і беруть до уваги важливість України для реґіональної стабільности миру і безпеки.

Правдивість, а не „опозиційність“

З нинішнім числом „Свободи“ вступаємо у березень, місяць преважливої події в суспільно-політичному житті України – виборів до Верховної Ради, від вислідів яких буде дуже багато залежати. Тому, певна річ, ці вибори є предметом пильної уваги й з боку української громади США, яка попри зміни загального настрою – від ентузіязму і оптимізму до певного розчарування – все ж зберігає тверду віру у відродження України, в оздоровлення її економіки та всіх інших підставових ділянок. Ця віра в цілому визначає діяльність нашого тижневика, який усіма пов'язаними з Україною публікаціями намагається прояснювати найскладніші ситуації і проблеми, котрі випали на долю молодої держави. При цьому ми виходимо з єдиної засади – користи наших матеріялів для українського суспільства. Ніяких інших спонук, окрім користи для країни і її громадян, у висвітленні української проблематики ми ніколи не мали і не будемо мати.

Тому нас щиро здивувало, коли двоє швайцарських журналістів, які мають намір поїхати в Україну в ролі спостерігачів під час парляментських виборів, через Інтернет звернулися до головних редакторів „опозиційних“ україномовних газет зі закликом підтримати плян цієї спостережної поїздки і до списку „опозиційних“ занесли й нашу „Свободу“. Ну, цікаво, але ми не дали найменших підстав для цього. Протягом 108 літ своєї діяльности „Свобода“ ніколи не виписувала на своєму прапорі самоцільних гасел і принципів „опозиційности“, хоч завжди твердо і послідовно обстоювала правду. Але ж обстоювання правди і опозиційність – це зовсім різні речі. Опозиційність – це характеристика, яку влада чи владний режим застосовують до політичних сил, котрі виступають проти тієї влади чи режиму. Те, що трактується як опозиційне з погляду влади, є не тільки закономірне, але навіть необхідне з погляду суспільства і його інтересів. Якщо в умовах дуже складної і тяжкої української соціяльно-політичної і соціяльно-економічної дійсности нам доводиться писати про нечесних політиків, корупціонерів, оліхархів, про різні, великі і малі, зловживання високопоставлених осіб в Україні, про різні скандали, про успадковану від совєтських часів кепську звичку одне говорити, а інше, часом діяметрально протилежне, робити, – то ми у всіх цих випадках стоїмо в опозиції щодо конкретного зла, щодо конкретних його носіїв. Водночас ця настанова завжди є в інтересах суспільства, в інтересах його врятування від тих вад, котрі тягнуть його назад.

Цим ми пояснюємо супільну ролю і функцію не лише „Свободи“, але преси в цілому. Не бачимо довкола себе ні в загально-американському інформаційному просторі, ні в европейському таких видань, які б цілком і повністю підпадали б під цю дивну категорію – „опозиційних“. Більше того, не знаємо такої преси і в Україні, бо й там найрадикальніші, найгостріші видання перебувають в опозиції до чогось конкретного в суспільстві чи в державі, а не проти самого суспільства чи держави.

Передвиборна ситуація в Україні і перебіг самих виборів потребують від журналістів не „опозиційности“ і не „льояльности“ чи, як кажуть в американській пресі, „політичної коректности“, яка також може перешкоджати з'ясуванню, хто є хто і що є що, – а потребує максимальної об'єктивности, вірности правді, особливої делікатности у висвітленні української політичної і психологічної „специфіки“, адже йдеться про країну з дуже ще незначним демократичним і державницьким досвідом, йдеться про суспільство, якому поможе не так критика і осуд, як доброзичливість і зрозуміння.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про сірий кінець

Цікаво було б знати, скільки із нас сиділо тепер, впродовж останніх двох тижнів, пришпиленими до телевізора, щоб не пропустити ні одного репортажу з XIX Зимової Олімпіяди, що проходила таки тут, в США, у Салт-Лейк-Сиі. Напевно більшість із нас не тільки стежила за самими змаганнями та за рекордами переможців, але з тугою шукала за українськими змагунами, за синьо-жовтим прапором, що ніяк не хотів здійматися вгору.

Не було можливости бачити їх часто, а вже взагалі не було можливости їх побачити як переможців. А ми, трішки невдоволені і самими телевізійними показами, в яких завжди і всюди на першому пляні були члени американської дружини, нетерпляче переглядали кожного дня точні висліди окремих змагань у зимовому спорті, що їх подавала американська преса, і шукали за написом: Ukraine.

На жаль, треба було завжди розпочинати читання з кінця, щоб знайти висліди українських змагунів. А так хотілося цей так близький серцеві напис Ukraine бачити не на сірому кінці, а у перших рядах! Не судилося тим разом, і невідомо, чия тут вина – змагунів чи організаторів, чи просто, як дехто із резигнацією каже: „Така вже наша доля”. Але це ніяк не відповідає правді, бо як знаємо із коментаря І. Засєди, „усі 70 спортовців, що поїхали на XIX Олімпіяду, були готові повторити спортивний подвиг Оксани Баюл”. І це напевно правда. Тільки якось не судилося.

А ми, читаючи здорові та щирі міркування голови пресової комісії на Зимовій Олімпіяді І. Засєди, живо пригадуємо собі евфорію 1994 року, коли молоденька Оксана з Одеси здобула славу для молоденької, як вона сама, Української держави. Боже! Скільки зворушення, скільки радости і сліз було у нашій громаді, коли ми переживали її несподівану перемогу, коли слухали незугарно відіграний, але таки український славень, а синьо-жовтий прапор злетів на щоглу вище від американського. Здавалося, у ті перші роки незалежности України ми усі були непохитно переконані, що шлях до перемог і тріюмфів стоїть перед нами усіми ясний та широко відкритий.

Але дійсність була інакша – так не сталося ані у спорті, ані у політиці і мусимо усі з тим погодитися. Важко було погодитися із тим, що успіх Оксани не тільки не повторився, але що й вона після справді „королівського” прийняття в США і серед української громади сумнотрагічно і дуже скоро закінчила свою славу. Пригадуються добре її перші і останні кроки в нашій громаді, коли на бенкеті в честь першого Президента Кравчука ця зірочка Олімпіяди одержала від нас, здається, більшу увагу та тепло, ніж Президент Л. Кравчук.

Тепер, шість років пізніше, пише І. Засєда, що 70 українських спортовців-учасників XIX „були готові повторити спортивний подвиг О. Баюл”. Це їм, однак, не вдалося і вони повернулися домів без жодної золотої і навіть срібної медалі, зайнявши сірий кінець у довгій черзі змагунів світу у зимових спортах. Може, краще, що було так, а не мусимо соромитися за наших спортових зірок, як це було у випадку Оксани? Може, краще бути на сірому кінці, але гідно і чесно? Знаємо, що серед української екіпи були завзяті спортовці та не менше завзяті їхні помічники, знаємо, як багато серед них є відданих спортовців, готових заступати синьо-жовті барви. І ці барви ми бачили на відкритті та закритті XIX Олімпіяди ясно і виразно серед інших прапорів. Вони були, як було 70 спортовців – представників незалежної України серед народів світу. Добре і так. А може, невдовзі будуть останні першими, як учить Господь?

О–КА

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз SVOBODA Published by the Ukrainian National Association

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510, UNA Fax: (973) 292-0900
E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

Передплата на рік $55.00, на півроку - $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку - $30.00. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на "Svoboda".

Головний редактор –Ірена Яросевич
Редактори: Ольга Кузьмович, Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

Адміністрація „Свободи“
Адміністратор Володимир Гончарик (973) 292-9800 (дод. 3041)
Керівник відділу оголошень
Марійка Осціславська (973) 292-9800 (дод. 3040)
Передплата - Марійка Пенджола (973) 292-9800 (дод. 3042)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Нащо Росії рік України?

Після 2000 року, початку нового тисячоліття, для України переломові та доленосні роки не закінчилися. Ось і цей, 2002-ий, несе з собою вибори, а їх вислід – предмет побоювань і сподівань для кожного українця. До того ж, можливо, в якомусь зв'язку з цією подією, Москва проголосила цей рік „роком України в Росії". Рік України? Явище, безумовно, цікаве, та ледве чи знане у співжитті модерних держав.

Щоправда, бувають дні, тижні, декади літератури, музики, плястичного мистецтва сусідніх країн, влаштовувані для кращого взаєморозуміння. А рік України? Як розуміють його ініціятори та режисери? Передусім, яка мета цього задуму? Про це знаємо небагато, і це дозволяє нам, виходячи з нашої, української, точки зору, поміркувати на цю тему. Перш за все – вшанування чужих культур хіба може проходити інакше, як лиш в атмосфері взаємного порозуміння, пошани?

А якщо були між різними країнами якісь непорозуміння, то початком замирення є вирівняння всіх минулих взаємних кривд. Колишні держави-окупанти платять за шкоди, заподіяні колишнім противникам-жертвам. Не лиш платять: просять пробачення. Папа Іван Павло II просив пробачення за всі хибні поступування Церкви впродовж її історії. І цей жест тільки підніс в очах світу авторитет і Церкви, і самого „Великого Папи". А як же було б між Україною і Росією? Чи треба нам просити вибачення за Конотоп, за Крути, за боротьбу УПА? Ми ж по чуже не посягали. Це підтвердив Вольтер: „Україна завжди змагала до самостійности". Про засвоювання чужих територій – в нашій історії не чувати...

А погляньмо на другу сторону. Не будемо вимагати повернення скарбів Києва, які пограбував Андрій Боголюбський, включно з іконою Богоматері Вишгородської, не вимагатимемо відшкодування за працю козаків, згноєних у болотах Петербурґу... Давно це було й „інша" Росія це вчинила (хоч сьогоднішня залюбки перебирає на себе славу царської імперії – канонізувала ж свого царя, – як і червоної, співаючи й до сьогодні її гимн).

Але є й новіше у свідомості кожного українця: за останнє щойно проминуле століття – мільйони людей виморених трьома навмисними голодоморами, фізичне винищення української хліборобської верстви та нашої інтелектуальної еліти. Скільки загинуло таких Григоріїв Шевченків, Яковів Франків, Олен Пчілок, Сергіїв Грушевських, Василів Петлюр? Скільки могли б вони були виплекати незвісної ще величини провідників народу, геніїв нації, а може, світу?

Не менше можна сказати про зруйнування нашого унікального чорнозему, забруднення довколишнього середовища, колоніяльного узалежнення України від Москви – тоді, коли наші багатства давали нам змогу стати окремим підметом світової економіки... І все це укороноване терновим вінцем Чорнобиля, побудованого на нашій землі Москвою. А що говорити про привласнення Росією всіх закордонних посілостей УРСР, золотого й діямантового її фондів, українських трудових заощаджень, які „осіли" навіки в московських банках?

А в тих, хто щасливо пережив усі жахи імперіялістичної війни, яку започаткувала Москва договором Рібентропа-Молотова, забрано їхню людську й національну самоповагу, їхнє духовне коріння. Якщо ми сьогодні оплакуємо розпачливий стан моралі нашого населення, руїну родинної та громадської етики (за це й економіка платить незмірimі дивіденди), то це все не прийшло само собою, не склалося, за висловом наших недругів, „історично". Це вислід системи комуністичного виховання, школи Крупської, Макаренка, „ідейного" Павлика Морозова, примусового навчання „наукового атеїзму" в школах.

Так, було б за що просити Росії прощення в усіх поколінь українців... Якщо б якимось дивом це сталося, яка широка могла б бути програма цього небувалого року! Російські видання могли правдиво представити, „хто такі українці та чого вони хочуть". Міг би уповільнитися, загальмуватися потік російськомовної „порнухи" й „попси", через „прозорі" кордони України. Росія має на своїх „неісходимих" просторах декілька мільйонів українців, однак абсолютно не дбає про їхні національні, культурні релігійні потреби. Тим часом російська меншина в Україні чується, мов риба у воді, і дозволяє собі не бачити України й українських інтересів.

А скільки книг українських авторів повинно б появитися в рік України в Росії! Починаючи від Теофана Прокоповича, Дмитра Туптала, Памфила Юркевича...

І зрештою, імпрези, „українські ансамблі", але не з гопаком і Карасем з Одаркою, а репрезентаційні концерти з творів Веделя, Бортнянського, новітніх наших композиторів. А ще – виставки нашого сакрального мистецтва, бо якби перетрусити хоч би Ермітаж чи Третяковську ґалерію – не треба б і в Україну їхати...

Утопія, звичайно... Бо хто ж стане за наші права? На російські закиди про „утиски" їхньої мови офіційні відповіді Києва були завжди у формі виправдань. І тільки один раз одна посадова особа відважилася спитати: „А як же з українством у Росії?". Це питав, кажучи для пригадки, Віктор Ющенко... Досі знаємо про першу імпрезу цього циклу в Москві: з'їзд „виходців з України" (хто вони, власне?) І знаємо, що офіційна Україна заявила там устами віце-прем'єра В. Семиноженка: „Кінчається доба Мазепи, починається доба Хмельницького". Яка мета цього протиставлення? Другий Переяслав?

Леся Храплива-Щур,
Лондон, Канада

Ми разом виборювали перемогу

На початку січня цього року „Свобода" помістила оголошення про мій виступ в Нью-Джерзі перед українською громадою. Але цього не сталося через непорозуміння, а не іґнорування почесної для мене пропозиції. У зв'язку з цим приношу вибачення організаторам, друзям і знайомим за зрив зустрічі і клопоти, з цим пов'язані. Мені прикро, що так сталося. Адже я глибоко шаную українську громаду, усвідомлюю її ролю у боротьбі проти комуністичного тоталітаризму, не забуваю про відчутну організаційну та фінансову допомогу опозиційному рухові в Україні кінця 80-их і початку 90-их років.

Ми разом виборювали перемогу, разом будуємо Українську державу. Честь Вам!

М. Горинь,
Київ

Стає боляче на душі

Вміщений у „Свободі" (8 лютого ц. р.) літературно-мистецький і релігійно-філософічний твір-есей „Природа Верховини" нашого великого діяспорного мислителя, письменника й неперевершеного майстра слова Василя Барки, який так живо змальовує образи довкілля, природи, її дієвість і призначення, дуже свилював мене. А яка багата й гнучка мова, здатна в оруді талановитого письменника творити літературні шедеври світової вартости! З насолодою читаю цей твір і стає болісно на душі, що у вільній Україні ще й досі домінує чужа мова, що в столиці незалежної України майже не почуєш нашої солов'їної мови. Чому тепер, коли відсутні репресії, залякування і підозри та закиди у „буржуазному націоналізмі" за вживання української мови, нею погорджують у переважній частині України? Вміщуйте частіше щось із творів Василя Барки.

Володимир Колюбінський,
Фініксвіл, Па.

Українське радіо не має коштів

Всесвітня служба „Радіо Україна" тиждень тому припинила радіовисилання на Північну Америку, тому що уряд не надав їй бюджетні кошти на діяльність у 2002 році. Для всіх радіослухачів в Америці – це сумна вістка.

Богдан Гнідь,
Сомервіль, Н. Дж.

Варто б видати таку книжку

Лікарська комісія НТШ в Україні вирішила видати у серії „Визначні діячі НТШ" книжку, присвячену Максимові Музиці, талановитому науковцеві. Основний сюжет книжки будується навколо особи лікаря, але всі його чини викладені на тлі загальноукраїнських та європейських суспільно-політичних і наукових процесів, зокрема у ділянці медицини. Загальний обсяг становитиме приблизно 200–240 сторінок. Загальна собівартість книжки становить 1,500–1,800 дол. Наклад – 500 примірників. Якщо б у когось з читачів „Свободи" знайшлися певні текстові матеріяли, світлини і т. д., то просимо їх надіслати на адресу НТШ: Олег Купчинський, науковий секретар НТШ в Україні, вул. Генерала Чупринки 21, Львів-13, 79013, Україна.

На цю ж адресу звертатися з пропозиціями допомоги.

Проф. **Ірина Даценко** – голова Лікарської комісії НТШ
проф. **Ярема Томашевський**,
проф. **Борис Білінський**

СТОРІНКА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Вісті секретаря

Березень, 2002

Марта Лиско, Головний Секретар

Збори Відділів

Всі відділи УНСоюзу повинні відбути Річні збори для вибору нової управи відділу на 2002 рік. В цім році припадає 35-та Конвенція УНСоюзу і відділи, згідно зі статутом, мають відбути збори для вибору делеґатів та заступників делеґатів на Конвенцію. Вибір делеґатів та заступників делеґатів треба зголосити до Головної канцелярії до кінця березня. Імена всіх делеґатів будуть проголошені в наших офіційних публікаціях до 24 квітня ц. р. Прошу не зволікати. Всі відділи мають право подати безплатне оголошення в наших обидвох газетах про збори.

Уряд Відділу

Всі відділи дістали список відділових урядовців. Прошу зараз по річних зборах надіслати список урядовців відділу із точними адресами та числами телефону. Кожного року нам треба мати нові списки, щоб Головна канцелярія могла це мати для ужитку членів, для скликання зборів по округах, та для звітування до асекураційних властей.

Як братська установа, ми мусимо мати відділи та відділові управи. Кожний відділ повинен заплянувати принаймні одну братську діяльність або зустріч в часі року. Така зустріч чи діяльність може бути разом із округою або другим відділом чи іншою громадською установою в даній околиці.

Делеґати

Делеґатами можуть бути тільки активні члени УНСоюзу. Активні члени є ті, що є дорослими членами і платять братські фонди, а також члени з одноразовими вкладками. Члени, котрі закінчили 65 років життя і мають виплачену грамоту, можуть стати так званими суспільними членами і платити братські фонди річно, щоб мати право голосу під час Конвенції. Делеґати відіграють важливу ролю на Конвенції. Вони роблять рішення, котрі мають вплив на цілий Український Народний Союз протягом наступних чотирьох років. Делеґати повинні бути присутні на всіх сесіях, щоб добре ознайомитися із питаннями, що вирішуються на Конвенції. Члени, котрі задумують відвідувати родину в Чикаґо чи оглядати місто під час сесій конвенції, не повинні ставати делеґатами. Велика відповідальність делеґатів є вибирати провід УНСоюзу на чотири роки, людей, котрі будуть відповідати за фінансовий стан нашої установи, та за зріст організації.

Перед виборами членів Головного Уряду кожний делеґат повинен добре ознайомитися зі звітами тих, що вже є в уряді та перевірити, що вони зробили за чотири роки. Нові кандидати повинні представити делеґатам свої кваліфікації на даний пост та плян праці, котру вони думають провести для добра організації. Вибираючи делеґатів на 35-ту Конвенцію, прошу брати це до уваги. УНСоюз потребує добре поінформованих делеґатів.

Передконвенційна Членська Кампанія

Передконвенційна членська кампанія була проголошена в січні ц. р. Головний Уряд, секретарі, організатори та делеґати повинні прилучитися до членської кампанії.

РІЧНІ ЗБОРИ

Округа Центрального Нью-Джерзі

МЕНВІЛЛ, Н. Дж. – 17 лютого Округа Центрального Нью-Джерзі провела Річні загальні збори. Голова Округи Михайло Захарко привітав представницю Українського Народного Союзу Марту Лиско і всіх присутніх. Звітуючи, Михайло Захарко заявив, що він сам і всі члени управи докладали всіх сил, щоб придбати якнайбільше нових членів, однак успіхи були дуже малі. Причина одна – наша молодь в пошуках кращого життя виїхала в інші стейти. Є надія, що в цьому році праця піде краще, завдяки пошукові нових членів серед новоприбулих з України. Про стан фінансів звітував Іван Бабин. Голова Контрольної комісії Степан Захарко заявив, що всі книжки управи провадженні в належному порядку, стан каси згідний з документами. На внесок Василя Бойка, до нової управи обрані Михайло Захарко – голова, Ярослав Завійський – заступник, Іван Кушнір – секретар, Степан Захарко – фінансовий. Контрольна комісія: Іванка Мриглодська, Павло Фуґа і Роман Бойко – члени.

Після виборів нової управи Михайло Захарко попросив до слова головного секретаря УНС Марту Лиско, яка висловила подяку всім секретарям за здобуття 24-ох нових членів. Вона сказала, що хоча Округа виконала квоту тільки на 53 відс., однак в загальному серед 27-ми округ УНС вона стоїть на третьому місці. Марта Лиско розповіла про підготовку до наступної Конвенції УНС, заохотила до пошуку шляхів виправлення становища Союзівки, щорічний дефіцит утримання якої становить 500,000 долярів. В ході дискусії Марта Лиско дала вичерпні відповіді на всі запитання, як рівнож звернулася до всіх з проханням докласти всіх сил в здобутті нових членів і своєчасно висилати списки делеґатів для реєстрації на 35-ту Конвенцію Українського Народного Союзу.

Іван Кушнір

42-ий Відділ

ПАСЕЙК, Н. Дж. – У неділю, 10 лютого, у пополудневих годинах 42-ий Відділ УНСоюзу ім. Тараса Шевченка відбув свої Річні збори. На запрошення управи Відділу на зборах були також присутні Уляна Дячук, предсідник УНСоюз, Євген Осціславський, радний УНСоюзу і голова Окружного комітету Північного Нью-Джерзі, та А. Стець, голова місцевого відділу УККА. Після звітування членів Управи вибрано нову Управу відділу на 2002 рік у такому складі: Василь Марущак – предсідник, Михайло Слабий – заступник предсідника, Варвара Тижбір – рекордовий секретар, Юліян Котляр – фінансовий секретар. Опікунами хворих вибрано Анастазію Марущак і Володимира Оліярника. Відділ має прапорщика, ним став Карнаух. Михайло Чабан залишився господарем у відділі. Контрольну комісію очолив Іван Хомко, а її членами є Стефан Косьцьолек і Стефан Журавський.

Предсідник Уляна Дячук подякувала Ю. Котляреві за його успіх – приєднання у 2001 році 12 нових членів, забезпечених на суму 175,000 дол. Вона також дала вияснення, що на грамотах поданий зріст її грошової вартости і кожний член може це перевірити. „Свобода" не могла втриматися щоденником, бо члени не були готові платити високу передплату. Пряма збірка членських вкладок була вимогою забезпеченевого уряду стейту Нью-Джерзі. Секретарі і члени управи повинні тепер більшу увагу присвятити приєднанню нових членів. Союзівка не має досить гостей і тому має річні дефіцити. Якщо б члени приїздили на Союзівку на тижневий відпочинок, як це було колись, Союзівка була б заповнена. Опісля Уляна Дячук пояснювала присутнім про нові кляси забезпечення і яку висоту забезпечення члени можуть набути.

Радний Євген Осціславський подякував Управі відділу за тісну співпрацю з Окружним комітетом і склав признання Ю. Котляреві за його організаційну працю. Він також пояснював різні роди союзового забезпечення.

Після Річних зборів відділ відбув місячні збори, на яких вибрано делеґата на чергову Конвенцію УНСоюзу.

Управа 42 відділу УНСоюзу



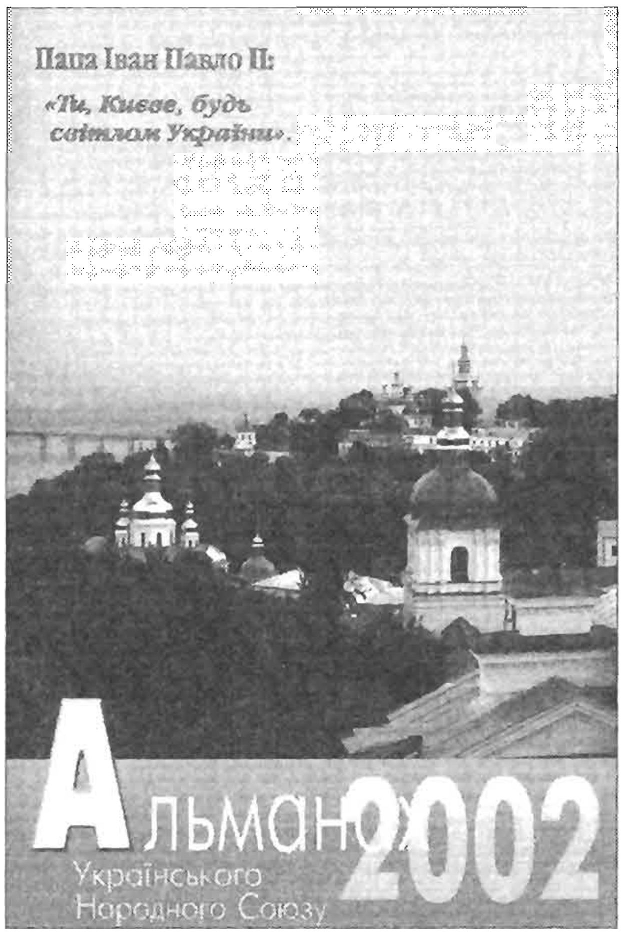
Учасники Річних зборів. Перший ряд (зліва): голова 42-го відділу Василь Марущак, предсідник УНС Уляна Дячук, фінансовий секретар відділу Юліян Котляр, радний і голова Окружного комітету Північного Нью-Джерзі Євген Осціславський.

Прийшов Альманах-2002...

З деяким спізненням, але вже прийшов з друкарні Альманах УНСоюзу на 2002 рік. Власне, це спізнення послужило, в певному розумінні, добру службу, бо посилило увагу до видання, до його змісту і форми. Оскільки першими читачами нового альманаху і першими його критиками стали, як і щороку, члени редакції „Свободи", то висловлені в нашому колі думки можуть виявитися цікавими і для інших читачів. Тому пропонуємо їм більш-менш точний запис цього спонтанного обговорення.

Левко Хмельковський: *„Колеґо Петре, дозволь провокативне запитання. Чи є в цьому альманасі матеріяли, які б тобі схотілося прочитати ще раз?".*

П. Ч. – Так, і не один. Наприклад, блискуче дослідження д-ра о. Ігоря Мончака „Київська Церква між Римом і Москвою". Цей матеріял написаний дуже мужньою, дуже правдивою рукою – писаний не для так званого наукового обігу, а для живого розуму і серця. Так само не можу вийти з-під враження есеїв історика Михайла Брайчевського – на жаль, вже покійного; молодого київського любомудра Валерія Марченка, закатованого імперією зла; богослова о. Богдана Липського. Я певний, читачі звернуть увагу й на розповідь Євгена Федотова „Три пророцтва Фатимської Божої Матері". Взагалі всі матеріяли, що складають розділ „Дорога до рідного храму" варті того, щоб їх читати знову й знову. Припускаю, дехто вважатиме, що релігійної теми в альманасі аж забагато. Мовляв, це ускладнює читання, робить унсоюзівський річник монотонним і нуднуватим. Передусім покличуся на слова п. Уляни Дячук, яка у передмові до Альманаху-2002 підкреслює, що „...минулорічна візита Папи Івана Павла II в Україну кинула дуже яскравий жмут світла на шлях, що лежить перед нашим народом, і ми повинні пильно і відповідально придивитися до нововідкритих перспектив". На моє власне переконання, релігійної теми ніколи не може бути „забагато", адже все, що є в житті, врешті-решт зводиться до релігії.



Христина Ференцевич: *„Мені подобається присутність художнього слова в цьому річнику. Маю на увазі рубрику „Перлини еміґрантської лірики", матеріяли в розділі „Зі світу літератури", зокрема шкіц-спогад Іванни Савицької про Ернеста Гемінґвея, „Ведмеже перемир'я" Кіплінґа у перекладі Лева Коленського, зворушлива розповідь Абрама Кацнельсона „Українські поети про євреїв". Все ж впадає в око, що значна частина текстів присвячена різним ювілеям, „круглим датам". Чи не займають вони забагато місця, яке можна було б віддати ориґінальнішим темам?".*

П. Ч. – Трохи погоджуюся, трохи – ні. „Слово „ювілей" справді знеохочує до читання, але ж не тоді, коли йдеться про Миколу Гоголя, Івана Мазепу, Миколу Гулака чи Патріярха Йосифа...

Ірена Яросевич: *„Я ще не дійшла до кінця змісту, але на його початку звернула увагу на розділ „Історія – найбільша вчителька", саме на перший текст в ньому – розвідку Юрія Шилова „Україна: спадкоємниця Русі чи її попередниця?". Матеріял інтриґує, читається з цікавістю, однак чи належить він до історіографії? Шилов – один з тих авторів, яких поважні вчені звинувачують в ретроспекціонізмі, в тому, що походить, мовляв, від національної слабосилости, від нездатности дивитися вперед, а не назад, від інфантильного мрійництва про повернення в часи аріїв, Трипілля. І справді, шукаючи себе в далекому минулому, чи не втікаємо ми від розв'язання конкретних проблем сьогоднішнього дня?".*

П. Ч. – Це так, але тільки на перший погляд. Майбутнє випливає з минулого, тому так важливо бодай уявою реконструювати те, що лежить під порохом тисячоліть. Звичайно, це не належить до історіографії, але ж і альманах наш не претендує на виключну наукову доказовість. Добре все те, що спонукає читача до думання...

Левко Хмельковський: *„Ще раз щодо релігійної теми. Справді, її не може бути забагато. Як пише один сучасний англійський філософ, дійсність виходить за межі матеріяльного, тому для розуміння її потрібна метафізична перспектива. Але чи не варто б ознайомлювати наших читачів також і з іншими релігіями, хоч би з найбільшими?".*

П. Ч. – Можливо. Тут все залежало б не так від теми, як від її втілення. Альманах УНСоюзу, як і „Свобода", завжди тримався вищих критеріїв, аніж цікавість друкованих матеріялів. Йшлося і йдеться про доброякісні знання, про те, що додає до нашого світогляду глибини і ясности.

Розмову записав **Петро Часто**

Журналіста Д. Перла викрадачі убили

ВАШІНҐТОН. – 22 лютого США підтвердили загибель американського журналіста Деніела Перла, якого викрадено в Пакистані місяць тому. Про це заявили представники уряду США після перегляду відеоплівки, на якій знято страту полоненого невідомими бойовиками. Президент США Джордж Буш, який тоді відвідував Китай, назвав убивство актом варварства і заявив, що вбивство Д. Перла, американського журналіста, поглибило рішучість Вашінґтону в подоланні тероризму. Пакистанський президент генерал Первез Мушараф заявив про непохитність Пакистану в боротьбі з тероризмом. 38-річний Д. Перл працював у виданні „Вол Стріт Джорнал" і зник 23 січня в пакистанському місті Карачі після того, як він домовився взяти інтерв'ю з керівником однієї з радикальних ісламських фракцій, яка, як кажуть, має зв'язки з „Аль-Кайдою". Вважають, що вбивці журналіста залишили Пакистан і мають фальшиві пашпорти.

„Newsweek" неправильно зобразив український прапор

ВАШІНҐТОН. – У числі за 25 лютого журнал „Newsweek" неправильно зобразив український прапор, подавши прапор Російської Федерації замість українського прапору під ім'ям українського судді Владислава Петухова у таблиці до статті „Our Sport Has Gangrene" на сторінці 41. Українська Національна Інформаційна Служба (УНІС) закликає українську громаду сконтактуватися з журналом „Newsweek" та звернути увагу редакції на цю помилку. Для зручности, подаємо зразок листа, який можна надіслати до „Newsweek". Вашого листа можна надсилати звичайною поштою, факсом або електронною поштою. Нижче подаємо контактну адресу редакції „Newsweek": факс – (212) 445-4120, електронна пошта: letters@newsweek.com

З додатковими запитаннями просимо звертатися до бюра УНІС на число телефону (202) 547-0018 або електронною поштою unis@ucca.org.

УНІС

Зразок листа:

Newsweek, Inc.
Letter to the Editor
251 West 57th Street
New York, NY 10019-1894

Dear Editor:

I would like to draw your attention to the recent February 25, 2002, Newsweek article "Our Sport Has Gangrene," in which Ukraine is inaccurately represented with a Russian flag. The inset on page 41 depicts the nine judges' names, countries, and flags. However, above Ukrainian judge Vladislav Petukhov's name, the flag of the Russian Federation is depicted instead of the blue and yellow flag of Ukraine.

As a Ukrainian American, I continue to be disappointed in the lack of care and the lack of attention to detail given Ukraine, its athletes and Ukraine's involvement in important aspects of the Olympic Games, such as judging. One could have only hoped that by now Newsweek editors would know the difference between Ukraine and Russia and would not be in the habit of confusing flags and countries.

Sincerely, (Ваш підпис)

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Не згасає Пластова Свічечка



Новацтво вітає (зліва): Данило Чайківський, Софія Захарчук і Андрея Вотерс.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – В суботу, 12 січня 2002 року, члени філядельфійської станиці – від наймолодших пташат до сеньйорату, батьки та гості зібралися в Українському освітньо-культурному центрі на традиційну пластову Свічечку.

Станичний пл. сен. Богдан Гарасевич привітав присутніх і відкрив Свічечку молитвою та пластовим гимном. Традиція пластової Свічечки почалася у 1950-их роках, коли українські пластуни у вільному світі запалювали свічечку і духово єдналися зі своїми братами і сестрами в поневоленій Україні. Хоч сьогодні Україна вільна, звичай різдвяної Свічечки став пластовою традицією, котру пластуни відзначають кожного року. Вона дає змогу відчути єдність пластової родини і згадати про пластунів у цілому світі.

Розпочалася святочна частина зі запаленням свічок. Пл. роз. Наталка Гудь і пл. роз. Андрій Гарасевич прочитали цікаві уривки про традицію Свічечки та українські різдвяні звичаї. Спів колядок переплітався з читанням. Відтак відбулося віншування.

Від новацтва вітали Данило Чайківський, Софія Захарчук і Андрея Вотерс. Курінна 4-го куреня пл. роз. Наталка Гудь і курінний 2-го куреня пл. роз. Андрій Гарасевич передали святочний привіт від юнацтва. Від Старшого пластунства виступила з побажанням ст. пл. Лариса Гудь; від сеньйорату – пл. сен. Маріян Касіян і Василь Кузьо – від батьків Пластприяту. Також привітали присутніх пл. сен. Катруся Гарасевич – від Крайової пластової старшини та пл. сен. Богдан Гарасевич від Станичної старшини. Святочна частина була завершена розподілом просфори та спільним колядуванням.

Опісля відбулися пластові церемоніяли. Наступні новаки і новачки одержали хустки: Лесик Бегей, Лука Захарчук, Андрійко Шатинський, Ромчик Мельник, Михасик Тершаковець, Юліян Долінай, Андрій Тарасюк, Борисьо Хабурський, Леся Дубенко, Христинка Купіха, Мелася Клюфас, Юля Петрик і Віра Пенкальська. Юнак Михась Андрушко також одержав хустку.

Пл. сен. Б. Гарасевич подякував всім за численну участь. Традиційну пластову Свічечку закрито новацькою піснею і молитвою.

Ірена Зварич

Мова моя – солов'їна

Мова рідна, слово рідне
Хто вас забуває,
Той у грудях не серденько –
Тільки камінь має.

Давно написані ці віршовані рядки. Але які вони актуальні сьогодні! Мова, слово рідне – то наш найцінніший скарб, дарований нам Богом. Мову нашу неодноразово забороняли вороги, нищили її, а вона, горда і незнищенна, жила в людському серці. У наш час, коли Україна відновила свою державність, стала незалежною, ситуація поволі, але змінюється.

У Мельбурні, Австралія, видавництво „Рідна мова", засновником якого була св. п. Марія Дейко, її син Володимир вирішив обдарувати українськими підручниками наших земляків у Російській Федерації. Голова об'єднання українців Росії Олександр Руденко-Десняк радо відгукнувся на цю пропозицію, адже в Російській Федерації проживає 6-7 мільйонів наших земляків (це – офіційно, а неофіційно, кажуть, до 20 мільйонів).

Вони плекають, передовсім, рідне слово, народні звичаї і обряди, культуру отчого краю, словом – високу українську національну духовність. Володимир Дейко (а його починання підтримати СКУ і Союз українських організацій Австралії) укладає, видає і розсилає букварі, читанки „Рідне слово", „Волошки", „Рідний край", „Про що тирса шелестіла", „Євшан-зілля", англо-українські, українсько-англійські сучасні словники.

Одночасно друкована продукція надсилається в зрусифіковані регіони України, до Харкова і Донецька, Одеси і Миколаєва, Херсону і Криму. Ці підручники побудовані на християнських і національних засадах виховання української молоді.

Всесвітня служба Радіо „Україна" взяла це надто важливе питання під свою опіку. Ми постійно розповідаємо про хід цієї патріотичної акції. Одну з наших передач почула Аліса Коханова – голова української громади „Червона калина" Придністров'я, де проживає півмільйона наших земляків, яким підручники австралійського видавництва потрібні, як повітря. Володимир Дейко радо відгукнувся і уже готує пакунки книг на молдавську землю.

Нещодавно у Києві побував голова Союзу українських організацій Австралії Стефан Романів, який в інтерв'ю нашому „Радіо Україна" розповів про видання книг для українців на колишніх радянських теренах.

Хотілося б звернутися до всіх українців світу зі закликом: допоможіть Володимирові Дейкові словом і ділом. Про свої діяння обов'язково повідомляйте Радіо „Україна". Наша адреса: Хрещатик, 26, Київ 1, Україна.

Адреса Володимира Дейка: „Ridna Mova Publishing" 10 Savaris Court, Donvale, Vic., 3111, Australia.

Tel.: 9873-2085, 9884-8597. Факс: 9873-2085. Web-site: www.ridnamova.com; E-mail: dejko@ridnamova.com.

Олександер Дикий

Крижаний хрест біля собору



ПАРМА, Огайо. – На свято Йордану Український православний собор св. Володимира встановив крижаний хрест перед храмом. Цей обов'язок взяли на себе три покоління родини Добронос – члени 348-го відділу УНСоюзу. Під опікою Михайла-старшого, його сини Михайло та Степан і внук Михайло виконали цю роботу. Допомагали Євген Бойко та Василь Добранський. Хрест був освячений 19 січня духовенством після Святої Літургії.

Ігор Махлай

Відзначення десятиріччя дипломатії України в Канаді



Зліва: Державний архівіст І. Вілсон, президент КУК Євген Чолій, Державний секретар Канади Ґ. Нутсон, посол України в Канаді д-р Ю. Щербак і член парляменту В. Ластівка.

ОТАВА, Канада. – Заходами Державного архіву Канади і Посольства України в Канаді відбувся в приміщенні архіву, 30 січня 2002 року, вечір-відзначення 10-річчя дипломатичних взаємин між Канадою і Україною.

У виставочній залі архіву архівісти Мирон Момрик і Павлет Дозої влаштували, виставку документів, що засвідчували десять років сучасної дипломатичної діяльности, а також документи з часів української державности 1918–1919 років.

Формальну частину розпочато відспіванням англійською і французькою мовами канадського гимну та „Ще не вмерла Україна" молодою співачкою Софією Леґою. У мистецькій частині виступили танцюристи отавського ансамблю „Світанок", а співак-бандурист Володимир Мота з Монреалю зачарував присутніх прекрасним виконанням двох лірично-патріотичних пісень – „Ой, нагнувся дуб високий" і „Повій, вітре, на Вкраїну".

Державний архівіст Іян Вілсон говорив про важливість збереження української спадщини як частини канадської спадщини. Згадавши коротко про більш ніж 100-річну історію українського поселення в Канаді, він подав декілька прізвищ, як приклад досягнень українців: Рамон Гнатишин, Вейн Ґрецкі, Віліям Курилик, Рой Романов, Джон Сопінка, Роберта Боднар, Джорд Риґа, Люба Ґой і Стів Подборські. І. Вілсон згадав й про те, що у Першій світовій війні біля 5000 українців були інтерновані. Незалежність України була завжди центральною справою української громади і це є широко задокументовано в Державному архіві, підкреслив він. І. Вілсон прочитав привітальні листи від прем'єра провінції Онтаріо Била Гаріса та колишнього міністра закордонних справ Канади, Барбари МакДуґал, яка після вислідів референдуму в Україні 1 грудня 1991 року від імені канадського уряду визнала Україну незалежною.

Ґар Нутсон, державний секретар з питань Центральної і Східньої Европи та Близького Сходу, що плянує відвідати Київ для двосторнього схвалення особливого партнерства між Україною й Канадою, висловив задоволення з присутности на такому цікавому вечорі.

Голова парляментарної групи „Канада–Україна" Волт Ластівка підкреслив важливість цих урочистостей як для України, так і для Канади. Для підтвердження він прочитав привітального листа від віце-прем'єр-міністра Канади Джона Менлі, який описує свої відвідини Києва й успішну зустріч з Президентом Леонідом Кучмою та міністром закордонних справ Анатолієм Зленком у грудні 2001 року.

Амбасадор України д-р Юрій Щербак висловив свою вдячність Державному архівові і І. Вілсонові – за можливість провести ці урочистості в їхньому прекрасному приміщенні. Посол також відчитав листа від Президента України Леоніда Кучми до Генерального губернатора Канади Адріянни Кларксон, в якому він високо оцінює позицію Канади відносно України від початку її незалежности до сьогодні і складає найкращі побажання їй та канадському народові. У своєму виступі д-р Щербак показав великий поступ України у різних ділянках за цих десять років, звертаючи особливу увагу на розвиток дипломатії. Україна має дипломатичні зв'язки з 180 країнами, а понад 80 амбасад знаходяться в Києві, а 84 українські дипломатичні чи консульські місії акредитовані в різних країнах. В Канаді розглядається можливість відкриття третього консуляту в Едмонтоні, після Отави і Торонто. Амбасадор знов згадав про важливу ролю, ,що її відігравала і відіграє українська громада у скріпленні взаємин між Канадою й Україною, і закінчив словами „Слава Україні!" і „Боже благослови Канаду".

Юлія Войчишин

На честь історичних річниць

КЕРҐОНКСОН, Н. Й. – Для відзначення річниць проголошення Незалежности України – 22 січня 1918 р. і бою під Крутами, спільний комітет з представників УККА і УАКРади організували 27 січня свято. Парох о. Ю. Годенчук разом із о. каноніком Емілієм Шараневичом відправили Службу Божу із Панахидою за всіх полеглих українських воїнів, зокрема за героїв Крут. Під час Панахиди ветерани УНА, першої і другої Дивізій із прапорами мали почесну стійку, у якій були також члени і членкині 56-го відділу ООЧСУ зі своїм прапором.

Мистецька частина свята відбулася в церковній залі. Її відкрив проф. Іван Телюк, який представив головного доповідача – проф. В. Бакума. На святі Оля Музика прочитала вірш „Бій під Крутами", ансамбль СУА „Мальви" виконав дві пісні, учень Олесь Крупа зачитав „Четвертий Універсал", після чого хор „Золотий гомін" відспівав пісні „За тебе, Україно" і „Тим, що впали" (диригент д-р Олег Волянський). Національним гимном України закінчено святкування двох річниць.

Проф. Іван Телюк

Що з'ясував перепис населення 2000 року?

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – Перепис населення, який відбувся у США в березні 2000 року, виявив, що іміґранти становлять п'яту частину мешканців країни. У 1910 році цей показник становив 35 відсотків. Загальне число іміґрантів і їхніх дітей – 56 мільйонів. 25 відсотків цього числа – іміґранти з Мехіко. У 1890 році 30 відсотків народжених поза США становили вихідці з Німеччини.

Іміґранти охочіше від корінних американців оселяються у великих містах. У Лос-Анжелесі і околицях вони становлять 25.9 відсотка мешканців, в Нью-Йорку і околицях – 22.8 відсотка. Але у самому Нью-Йорку цей показник зростає до 43 відсотків. Тільки 23 відсотки мешканців Нью-Йорку можуть похвалитися американським походженням. Іміґранти воліють оселятися у штатах Нью-Йорк, Фльорида, Тексас, Нью-Джерзі, Ілиной, де проживає 70.4 відсотка усіх новоприбулих. Половина з них проживає у дев'яти містах – близько 5 млн. осіб. Середній річний дохід родини з Південної Америки становив на день перепису 29,338 долярів, з країн Азії – 51,363 доляри (значно більше від середнього доходу американської родини).

За матеріялами ЗМІ



НЮАРК, Н. Дж. – Українські кредитові кооперативи постійно допомагають українській громаді поліпшити добробут, зміцнити господарську базу, певніше брати господарські та культурні справи у власні руки. За своє 50-літнє існування цих засад дотримується й наша кредитівка. На потреби цілоденної школи при парафії св. Івана Хрестителя в Нюарку дорадча рада кредитівки „Самопоміч" Українсько-Американської Федеральної Кредитової Спілки, вирішила видати дотацію в сумі 10 тисяч долярів. Гроші передано на руки о. пароха Богдана Лукія 21 грудня минулого року. На фото: вручення чека школі (зліва): Михайло Шпигульський, Осип Труш, екзекутивний віце-президент Ігор Ляшок, сестра Евелин, о. Богдан Лукій, Орест Цяпка, Андрій Гречак і Антін Тимкевич.

Осип Труш

УКРАЇНА І СВІТ

Новини УНІГУ

КЕМБРИДЖ, Мас. – 15 лютого в Гарварді було вшановано професора Ігоря Шевченка з нагоди його 80-ліття. Це відомий у світі спеціяліст із візантології, багаторічний викладач Гарвардського університету, один зі засновників Українського наукового інституту Гарвардського університету (УНІГУ).

Урочиста церемонія відзначення ювіляра відбулася спільними заходами Українського наукового інституту та Департаменту клясики Гарвардського університету. Серед присутніх були директор УНІГУ проф. Роман Шпорлюк, голова Департаменту клясики проф. Ричард Томас, викладачі УНІГУ проф. Майкл Флаєр, проф. Григорій Грабович, інші науковці, колеґи та колишні учні ювіляра. Зі словом про науковий шлях і досягнення Ігоря Шевченка виступив голова Департаменту славістики Майкл Флаєр, який головував на урочистій сесії спільно з проф. Р. Томасом.

Зачитано вітання на адресу Ігоря Шевченка від колеґ, колишніх учнів, ровесників, надіслані з багатьох країн світу. У своєму вітанні професор Варшавського університету Єжи Аксер зазначив, що Ігор Шевченко лишається людиною, яка і тепер відіграє важливу ролю у діяльності Центру дослідження античної традиції. При цій науковій установі з осередком у Варшаві працюють також вчені з України.

Як сказав з нагоди ювілею директор УНІГУ Роман Шпорлюк „Український науковий інститут вшановує Ігоря Шевченка, як вченого міжнародного значення, спеціяліста з історії України в контексті всесвітньої історії, зокрема у її зв'язках зі світом Візантії та західнього християнства. Разом з тим ми вбачаємо у професорові Шевченкові видатного історика української культури як ранніх віків, так і нової доби, зокрема XVI–XVII століть.

У своїх працях він не тільки показав, яке фундаментальне значення для формування України мали її зв'язки із греко-візантійською цивілізацією, він також наголошує на тому, яку велику ролю для неї мали зв'язки зі світом західнього християнства, з політичними і культурними рухами та інституціями Европи. З перспективи самого інституту – ми вшановуємо Ігоря Шевченка як людину, яка поруч з Омеляном Пріцаком відіграла вирішальну ролю у створенні самої нашої установи, і наданні їй від самого початку характеру поважної дослідницької інституції". На вечорі також зачитано вітання ювілярові від проф. Омеляна Пріцака.

* * *

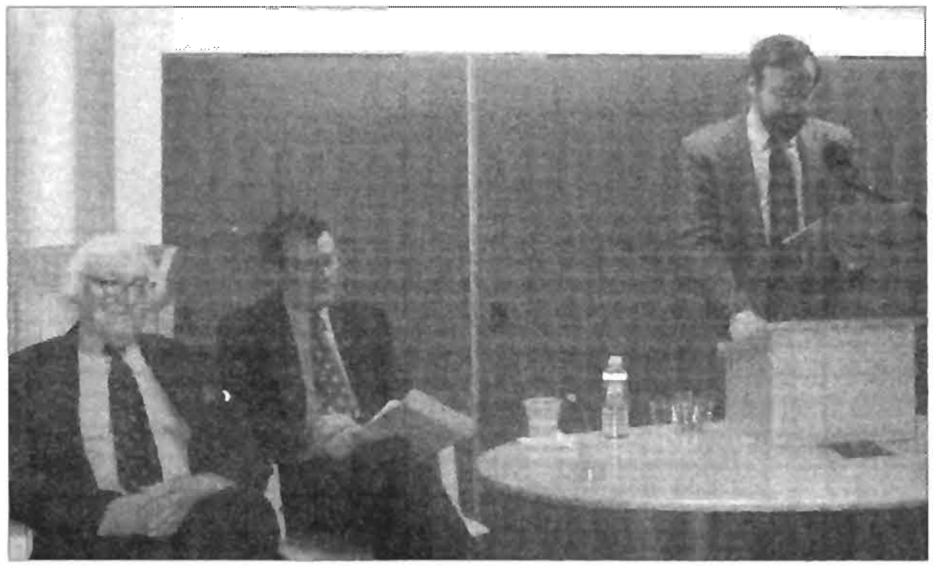
Святкуючи ювілей проф. Ігоря Шевченка, УНІГУ оголосив про початок інтернет-проєкту, в межах якого широкому загалові буде уприступнено „на лінії" зроблений ним український переклад клясичного тепер тексту Джорджа Орвела „Animal Farm".

Переклад під назвою „Колгосп тварин" став першим чужомовним відтворенням казки Орвела і єдиним, до якого сам Орвел написав спеціяльну передмову про історію створення казки. 11 квітня 1946 року 25-річний український діпіст писав англійському письменникові: „Шановний пане Орвел, десь у середині лютого цього року я мав нагоду прочитати „Animal Farm". Мною тут же оволоділа думка, що переклад цієї казки українською мовою матиме велику вартість для моїх співвітчизників".

Так розпочалося історичне листування молодого І. Шевченка із Дж. Орвелом, в результаті якого з'явився український переклад казки. Опублікований в 1947 році у видавництві „Прометей" під псевдонімом Іван Чернятинський, „Колгосп тварин" вже давно став раритетом і на букіністичному ринку нерідко продається за чотири-, п'ятизначними цінами.

Це видання добре відоме в колі дослідників Дж. Орвела. Шевченкові листи до Орвела фіґурують серед небагатьох інших не-Орвелових листів, що війшли до академічного видання його творів, оскільки зв'язки англійського письменника із інтелектуалами Східньої Европи були вагомим чинником у формуванні його політичних позицій, зокрема його опозиції до сталінської тиранії.

У межах нового інтернет-проєкту УНІГУ електронно оприлюднить як оригінал казки Орвела, так і виправлений варіянт його перекладу, який проф. Шевченко опрацював у листуванні із Дж. Орвелом і який ніколи раніше не публікувався. В додаток буде також уприступнено кореспонденцію Шевченка з Орвелом та аналізу із особистих архівів видатного візантолога.



Зліва: проф. Ігор Шевченко, проф. Ричард Томас, проф. Майкл Флаєр (Гарвардський університет).

* * *

Цьогорічну Меморіяльну лекцію імені Марії та Василя Петришиних при УНІГУ прочитає доктор Наталя Яковенко з Інституту історії Національної Академії Наук України, визнаний авторитет в ділянці ранньої історії України, відома фахівцям і ширшому науковому загалові зокрема як автор книги „Українська шляхта з кінця XIV до середини XVII ст. Волинь та Центральна Україна". Її публікації також з'являлися в часописах „Сучасність", „Київська старовина", „Критика" та „Наш родовід". Остання монографія Н. Яковенко „Нарис історії України з найдавніших часів до кінця XVIII століття" (Київ, 1997) нещодавно була перекладена польською мовою. Лекція київської вченої відбудеться 22 квітня о 16:00 год, у Баркер-Центрі (заля Томсона), 12 Квинсі Стріт, Кембридж, Масачустес. Тему лекції буде оголошено згодом.

* * *

Нагороду Антоновичів за 2001 р. отримав директор УНІГУ проф. Роман Шпорлюк за видатний внесок в українські дослідження, зокрема за книгу „Україна, Росія та розпад Совєтського Союзу" (Ukraine, Russia, and the Breakup of the Soviet Union, Stanford, Hoover Institution Press, 2000). Перший видрук книги успішно розійшовся, і в січні 2002 року вона вийшла другим з черги тиражем.

У промові на врученні нагороди, що відбулося 21 червня 2001 року у Києві, проф. Шпорлюк наголосив, що у своїй істоті постання незалежної України не можна вважати чимось несподіваним чи „неприродним". Воно стало вінцем тенденції, яка охопила все XX ст., природним результатом ранішої історії України. Фундація Омеляна та Тетяни Онтоновичів вже протягом двох десятиліть присуджує щорічну нагороду за значний внесок в українське культурне і суспільне життя.

* * *

Зростання зацікавлености Україною і дедалі більша кількість вчених-україністів, які працюють в Гарварді, створили потребу для неформального форуму наукових дискусій, у додаток до вже існуючого семінару з українських студій. З цією метою в УНІГУ було організовано групу українських досліджень. На зібраннях групи, що четверга, апробуються результати досліджень, обговорюються методологічні проблеми, дебатуються актуальні питання сучасної України.

В числі тих, хто вже виступив на них, – Борис Тарасюк, колишній міністер закордонних справ України, який говорив про зовнішню політику України за роки незалежности; Володимир Кулик – стипендіят Фонду Шкляра при УНІГУ, присвятив свою доповідь політичним партіям, парляментським фракціям та виборчим бльокам в Україні; Любомир Гайда, заступник директора УНІГУ, зробив огляд історії українських досліджень в Гарвардському університеті; Олександер Рябченко, депутат Верховної Ради України, проаналізував досвід приватизації та її перспективи в Україні; Лері Вольф, професор Бостон-Коледжу, присвятив свій виступ методології дослідження історії слов'ян XVIII ст.

Група українських досліджень продовжує діяти протягом весняного семестру 2002 року і запрошує до участи в дискусіях широку громаду.

* * *

Ігор Шевченко – почесний доктор Варшавського університету. У грудні 2001 року Ігоря Шевченка було нагороджено почесним ступенем доктора „honoris causa" Варшавського університету. Вручення почесного ступеня відбулося у перебігу низки ритуалів, що включали саму церемонію нагородження, урочисте прийняття та інші події, в яких взяли участь професори Варшавського університету, представники польського та українського урядів, наукова громадськість. Навіть після виходу на емеритуру в 1991 році проф. Шевченко продовжує активну наукову працю і постійно публікується. Його остання книжка „Україна між Сходом і Заходом" вийшла друком у Львові в 2001 році.

* * *

11 лютого в семінарській залі УНІГУ відбулася офіційна презентація книги проф. Патриції Гримстед „Трофеї війни та імперії". Архівна спадщина України, Друга світова війна та політика реституції".

Це піонерське дослідження українських архівів було опубліковане в 2001 році видавництвом Гарвардського університету. Із аналізою книги проф. Гримстед виступив редактор видавництва „Артн'юз" Костянтин Акінша.

Юрій Шевчук

Нас єднає Вифлеємський вогонь миру



Вифлеємський вогонь миру – в надійних руках пластунів.

Вже три роки підряд українські пластуни спільно з Хоругвою Польського Гарцерства в Україні поширюють Вифлеємський вогонь миру всією Україною.

Ця традиція значно раніше була започаткована скавтами Европи і тепер, підхоплена Пластом – Національною скавтською організацією України, знайшла широку підтримку в багатьох парафіяльних спільнотах традиційних Церков нашої Батьківщини (УПЦКП, УАПЦ, УГКЦ, РКЦ). Ініціятиву цієї акції благословив Святійший Патріярх Київський і Всієї України-Руси Філарет та Верховний Архиєпископ УГКЦ кардинал Любомир Гузар, який зокрема сказав у своєму зверненні до пластової молоді: „З Вифлеєму засяяло світло всьому світові. Нехай це Вифлеємське світло, що його рознесете по всій Україні, пригадає віруючим про те світло, яке просвічує людей, що живуть у небезпеці потрапити у темряву, та заохотить їх служити Ісусові Христові. А ви, пластові друзі, будьте немов ті вифлеємські ангелики, які світові голосять: „Слава на висотах Богу, на землі – мир людям благовоління". Вифлеємський вогонь миру привозять з Вифлиємської печери і передають до християнських церков цілої Европи. Цей вогонь, мандруючи до України, переходить через руки скавтів Австрії, Чехії, Словаччини, Польщі.

16 грудня 2001 року у Кракові (Польща) в костелі св. Ідзя польські гарцери урочисто передали вогонь українським пластунам. Повертаючись на Україну, пластуни відвезли Вифлеємський вогонь до українських церков у Перемишлі і подали його до української громади.

Також світло миру було запалене на польському та українському кордонах. 23 грудня у Львові, біля скульптури Матері Божої відбулося його урочисте передання громаді міста. Знаменно, що у Молебні з цієї нагоди взяли участь священики від УПЦ КП, УАПЦ, УГКЦ, РКЦ.

Зі Львова вогник потрапив до Києва, де його передав на збереження служителям Михайлівського Золотоверхого собору голова Пластової Старшини України Андрій Гарматій. При цьому були присутні пластуни і пластунки Києва, Львова, Івано-Франківська, Рівного, Тернополя, Одеси, Донецька, Криму, Кіровограду, Дніпропетровського, представники Асоціяції Дніпровських скавтів „СКІФ", Керченського союзу православних скавтів, вірні.

З Києва вогонь помандрував у різні куточки України – по парафіях, громадах, пластових осередках, сиротинцях, лікарнях, щоб усі змогли відчути тепло Вифлеємської Зірки.

28 грудня 2001 року Вифлеємський вогонь миру було привезено з Києва до Симферополя і передано до катедрального собору св. Володимира і Ольги. Інформація про передання вогню подавалася у місцевій пресі, що дало несподіваний резонанс. За вогнем приїздили з сіл усього Криму.

Ми дуже вдячні Владиці Климентові за підтримку у переведенні цієї миролюбної акції пластунами Криму.

4 січня вогонь отримали представники усіх станиць Кримської Округи. Під час цього церемоніялу були присутні священики та парафіяни чотирьох конфесій, представники управління у справах сім'ї та молоді, представники відділу виховної праці Військово-Морських Сил України, міських громадянських організацій та преси Криму.

Крайова Старшина Національної Скавтської Організації України
Ст. пл. вірл. **Надія Цюра,**
Ст. пл. **Андрій Гарматій**

Щоб глибше знати історію

Центр удосконалення досліджень і викладання історії, який діє при Львівському національному університеті ім. Івана Франка в межах меґапроєкту „Вища освіта: лідерство для проґресу" Міжнародного фонду „Відродження", оголошує Всеукраїнський конкурс на видання посібників і хрестоматій (антологій текстів). Згаданий меґапроєкт визначає такі головні тематичні напрямки: українська історія XX століття в европейському контексті; методологія історії та історіографія; нові напрямки і методи історичних досліджень та викладання історії у вищій школі; методики оцінювання викладання і засвоєння навчального матеріялу з історії.

Подавані на конкурс праці повинні відповідати викладеним вище головним тематичним напрямкам; ґрунтуватися на найновіших здобутках світової та української науки і повинні бути написані українською мовою. Конкурсні праці слід надіслати до Центру (Україна, 79000, м. Львів, вул. Університетська, 1, кімната 318, з приміткою: „Центр удосконалення досліджень і викладання історії) до 10 вересня 2002 року – у формі одного примірника видрукованого тексту та його електронічної версії на дискеті у форматі Word для Windows (версії 6.0; шрифт: „Times New Roman", розмір шрифту 12). Праці, які переможуть у конкурсі, будуть опубліковані за рахунок меґапроєкту, автори отримають грошові нагороди.

Інформацію про меґапроєкт можна знайти на веб-сторінці www.megahistori.Lviv.ua. Контактний телефон у Львові: (0322) 96-45-85 (Алла Середяк).

Організаційний комітет конкурсу



При нашому монастирі вже сьомий рік діє колеґіюм інтернатного типу, у якому навчається 138 учнів. В основному це вихідці із сільської місцевости, сироти, півсироти, діти з багатодітних і малозабезпечених родин. Таких є 52 учні. Є також учні з Луганської, Кіровоградської, Сумської, Дніпропетровської та інших областей. Ми відновили фасаду нашого колеґіюму. Минулого року нашому монастиреві передали недіючу гідроелектростанцію і ми робимо спроби відновити її. Щиро дякую за пожертвування цінної літератури для бібліотеки нашого колеґіюму ім. св. Йосафата. На фото: Свято першого дзвінка в ліцеї ім. св. Йосафата Бучацького монастиря Чесного Хреста Господнього Чину святого Василія Великого.

о. Іван Майкович, ЧСВВ, ігумен монастиря і директор колеґіюму, м. Бучач

5 мільйонів дітей взяли участь у Міжнародному конкурсі з української мови

КИЇВ. – 9 листопада минулого року по всій Україні врочисто розпочався цей патріотичний маратон: ІІ Міжнародний конкурс з української мови ім. П. Яцика

Перший етап конкурсу успішно відбувся в понад 25 тисячах шкіл України. Переможці шкільного турніру (по троє в кожній клясі – від 2-ої по 11-ту) брали участь у районних змаганнях. Це вже другий етап змагання.

Переможці районних змагань – знову по троє в кожній клясі – мірялися знанням рідної мови вже в третьому етапі – обласному, а також окремо в містах Київ та Севастополь.

Усі переможці цього етапу одержали від Ліґи українських меценатів премії, засновані добродійниками західньої діяспори й України. На кожному дипломі, одержаному дитиною, написано ім'я, що його носить ця премія. Часто її фундатори присвячують світлій пам'яті своїх рідних. Так було нагороджено 769 школярів і 300 кращих учителів української мови.

26 січня в усіх обласних центрах, а також у Києві й Севастополі, з 9-ої години ранку розпочалися змагання четвертого – загальнонаціонального – етапу. Представники Міністерства освіти і науки України відкрили перед учителями і учнями конверти з письмовими завданнями.

Після написання письмових робіт, їх зашифровано й у запечатаних конвертах передано для перевірки до Києва. А учасники конкурсу вже відповідають на усні запитання такого характеру: "Вам випала можливість виступити в Раді Европи й розповісти про Україну. Що ви скажете?", "Ви берете інтерв'ю в Президента чи Прем'єра нашої держави. Що ви в нього запитаєте?". У такий спосіб перевіряється не тільки усне мовлення, а й рівень мислення.

Врочистий ритуал нагородження конкурсантів нерідко перетворюється на хвилююче патріотичне дійство. Скажімо, в Черкасах в напівтемній залі на сцені гурт молодшоклясників зі свічками в руках виголошує пристрасну молитву до української мови, де є такі слова: „Прости! Воскресни! Повернися! Возродися! Забуяй вічним і віщим словом від лісів – до моря, від гір до степів! Освіти від мороку душі й освіти Русь-Україну, возвеличь, порятуй народ її на віки!" Під впливом цього дійства народилася й емблема конкурсу – запалена свічка, яку захищають від подуву вітру маленькі дитячі долоні. Діти рятують українську мову в Україні.

У другому конкурсі брали участь діти з Росії, Білорусі, Казахстану, Узбекистану, Таджикистану, Грузії, Вірменії, Латвії, Литви, Естонії, Польщі.

І в Україні, і в діяспорі збільшується кількість меценатів конкурсу, які своїми пожертвами творять дорогоцінну патріотичну інвестицію в майбутнє. Сьогодні діти, а завтра – народ.

Всі, хто має намір прилучитися до добродійників конкурсу або має якісь пропозиції щодо нього, просимо звертатися до Освітньої Фундації Петра Яцика на адресу: Petro Jacyk Educational Foundation, 5080 Timberlea Blvd., # 202, Mississauga, Ontario L4W 4M2, Tel: (905) 238-0467; fax: (905) 625-8445, E-mail: pjef@istar.ca

Михайло Слабошпицький,
виконавчий директор Ліґи українських меценатів в Україні

Хто накидає Одесі мовну проблему?

Міська рада Одеси, яку очолює Руслан Боделан, та керівники міського управління освіти пропонують зрівняти російську мову з державною, українською. Виник навіть дивовижний проєкт „тримовности" для шкіл і навчальних закладів міста, в якому однаковий статус мали б українська, російська і одна з чужих мов.

Словом, чільні міські урядовці закривають очі на те, що саме українська мова в Одесі перебуває у становищі попелюшки, натомість підкреслено дбають про російську, яка й без того панує в місті і якій ніщо не загрожує.

Майже трьохсот активістів обласного молодіжного громадського комітету „За правду" пікетували будинок Міської ради Одеси під гаслами: „Боделане, не ти здобував незалежність і не тобі її ганьбити!", „Поверніть Одесі вулицю героя України Романа Шухевича!", „Українському містові Одесі – українську Церкву" та ін.

Голова комітету Андрій Юсов вважає, що міські керівники навмисне обернулися спинами до інтересів української частини населення Одеси, тому українство тут не тільки не відроджується, але в останні роки ще більше заникає.

На думку депутата Верховної Ради Едуарда Гурвіца, міська адміністрація на чолі з Р. Боделаном неспроможна розв'язувати економічні, господарські проблеми, і саме щоб відволікти увагу людей від цієї неспроможности, вдаються до нагнітання атмосфери в ділянці мови.

Щодо наміру Одеського міського управління освіти запровадити вивчення у школах міста російської мови, починаючи відразу від першої кляси, то колишній завідувач цього самого управління, а тепер – голова обласного штабу виборчого бльоку „Наша Україна" Сергій Козицький закликає пам'ятати „Закон про освіту", який чітко визначає зміст і форми діяльности шкіл в Україні.

„Якби міські депутати в Одесі ухвалили рішення вивчати українську, чужу і мову певної національної меншини, то це було б логічно. Болгари вивчали б болгарську, німці – німецьку, румуни – румунську, росіяни – російську. Тим часом депутатське рішення спрямоване проти розвитку української мови. І все ж я вірю в силу і майбутнє нашої мови.

Наше місто – багатонаціональне. Настане час, коли ми будемо говорити: „Я українець болгарського походження", „Я українець російського походження", але головний наголос буде на цьому: я – українець".

Ігор Столяров,
Одеса

Вестерн Юніон: 4.5 млрд. долярів на рік до країн Східньої Европи

НЬЮ-ЙОРК. – Маючи 117 тисяч пунктів у 185 країнах світу, мільйони клієнтів по всій земній кулі, фірма Вестерн Юніон заслуговує визнання, як світовий лідер у галузі грошових переказів. Ця компанія, починаючи з 1851 року, створювала свою репутацію, послуговуючись девізом „Усе для клієнта, усе заради клієнта!". Кожен, хто бажав фінансово підтримати рідних чи друзів, хто їхав на відпочинок чи в подорож, кому необхідно було негайно оплатити рахунки, міг покластися на Вестерн Юніон.

Компанія Вестерн Юніон – давній й надійний приятель української громади в Америці. Варто лише пригадати участь компанії в проведенні щорічного мистецького фестивалю на відпочинковій оселі „Верховина" або спонзорство нинішніх гастролей у США уславленого Львівського академічного національного театру ім. Марії Заньковецької. Тисячі українців щодня користуються послугами Вестерн Юніон. Тепер таку нагоду матимуть й ті, хто бажатиме переказати гроші до Узбекистану. Цими днями компанія почала надавати послуги з переказу грошей до цієї сонячної республіки. На просторах колишнього Радянського Союзу залишилася лише одна країна (Таджикистан), де ще немає відділень Вестерн Юніон.

З нагоди відкриття пунктів Вестерн Юніон в Узбекистані керівництво компанії влаштувало прес-конференцію. До кінця року Вестерн Юніон розраховує мати на теренах Узбекистану до двадцяти відділень.

Було приємною несподіванкою довідатися на прес-конференції, що один з чільних представників компанії Олександер Гомеля – українець. Й на запитання тижневика "Свобода" він відповідав вишуканою українською мовою. О. Гомеля зокрема поінформував, що загальний річний обсяг грошових переказів зі Сполучених Штатів Америки до країн Східньої Европи становить 4,5 мільярда долярів. А послугами Вестерн Юніон щороку користуються сотні тисяч клієнтів-вихідців з країн Східньої Европи.

Щоб користуватися послугами Вестерн Юніон, варто лише у будь-якому пункті компанії заповнити простий бланк відправника, вручити суму переказу та оплатити послуги аґентові, й гроші негайно будуть надіслані за призначенням. Отримувач мусить виповнити бланк отримувача, показати документ, який засвідчує особу, й одержати переказану суму.

Переказати гроші можна й телефоном або через Інтернет. Для цього досить задзвонити на число 1-800-325-6000 (англійською мовою) або 1-800-799-6882 (українською мовою).

В. Л.

Підґрунтя одного пляґіяту

Р. Л. Хомяк

КИЇВ. – Цими днями Україна відкрила пляґіят. І це дуже нагадує кадр зі знаменитого фільму „Касабланка", в якому шеф жандармерії „відкриває" азартні гри в барі Ріка (Гамфрі Боґарта) і виявляє обурене приголомшення – хоч сам був постійним гравцем в цьому барі.

В даному випадку об'єктом обурення став Володимир Литвин – науковець, шеф штабу Президента України, а останнім часом і голова виборчого бльоку „За єдину Україну" („ЗаЄдУ"), в який входять партії з провідниками, у яких, схоже, більше харизми, ніж у „сірого кардинала" Литвина, але які чомусь не були надто впевнені в тому, або не могли вибрати когось одного з себе на посаду голови, тому притягнули на цей „джаб" саме Литвина.

Що виявилось? Та те, що у дуже льояльній до адміністрації Президента і дуже популярній в Україні газеті „Факти і коммєнтарії" (її тираж під мільйон щодня) Литвин надрукував статтю, в якій взяв на мушку „громадянське суспільство". Але власні „думки" в цій статті він без дозволу „позичив".

Не маючи на меті ображати читачів газети „Факти", все ж думається, що пересічний із них навіть до кінця не прочитав би „думок Литвина" про громадянське суспільство.

Але тираж є тираж. Читачів багато. Серед них і Григорій Немиря, науковець, колишній проректор Києво-Могилянської академії, нині – голова правління Міжнародного фонду Відродження (фонду Сороса в Україні). Прочитавши „думки Литвина" з критикою громадянського суспільства, він впізнав у них погляди Томаса Каротерса, які читав у зимовому виданні за 1999-2000 рік американського часопису „Foreign Policy" і ... написав про це для найбільш серйозної в Україні газети „Дзеркало тижня", а цю газету, російською й українською мовами, читають ті, для кого громадянське суспільство не жарти.

У випуску від 26 січня „Дзеркало" передрукувало статтю В. Литвина з газети „Факти", статтю Немири, в якій він доводить, що „фактично, за винятком незначних моментів, це та сама стаття", яку раніше написав Каротерс, і статтю Анатолія Гриценка, президента респектабельного київського дослідного Центру імені Разумкова. В цій статті Гриценко з самого початку зізнається: „Важко повірити, що Володимир Михайлович Литвин – член-кореспондент, професор, спічрайтер Президента – міг написати таку низькопробну й реакційну статтю", але за зміст її він відповідає, бо підписав. Тому і Гриценко, як і Немиря, ударили по своєму колезі Литвину за його атаку на ідею громадянського суспільства.

А громадянське суспільство – це мантра, яку повторюють, до якої стремлять усі країни колишнього совєтського бльоку протягом останніх 12 років. Таким чином, переосмислити її час до час, не завадило б. Зрештою, це й зробив американець Томас Каротерс у дещо примхливий чи провокативний спосіб. А Володимир Литвин – може, й побоюючись, що Україні насувають громадянське суспільство ззовні, списав її, як кажуть в Україні; відвалив, як казали у Львові і Перемишлі – від Каротерса. Одним словом – пляґіят.

Обурення-шок виглядає трохи смішно, враховуючи те, що списування, плаґіят, непокликання на джерело такі поширені в Україні (і не тільки в Україні), що ними займаються люди різних прошарків – від школярів до кандидатів наук (не усі, само собою, але чимало). Та й у США, де до плаґіятів ставляться серйозно, час-до-часу випадки плаґіяту трапляються, наприклад, саме тепер, як бачу зі статтей, що мені добрі друзі пересилають електронною поштою з Америки.

В даному випадку в Україні в халепу влізла дуже видна особа – Володимир Литвин, який досі мав репутацію людини-ерудита, науковця і керівника. Він вміло переходив з посади викладача історії й помічника ректора Київського університету, на посаду помічника секретаря ЦК Компартії України; з помічника одного президента самостійної України до голови адміністрації другого президента України. При тому він знаходив час на писання сотень наукових праць, непоганих (самозрозуміло, що людям на такому рівні – в різних країнах світу – допомагають у писанні різні дослідники, асистенти, редактори. Адже того роду люди не можуть сидіти по п'ять годин за комп'ютером, коли ще треба управляти державою).

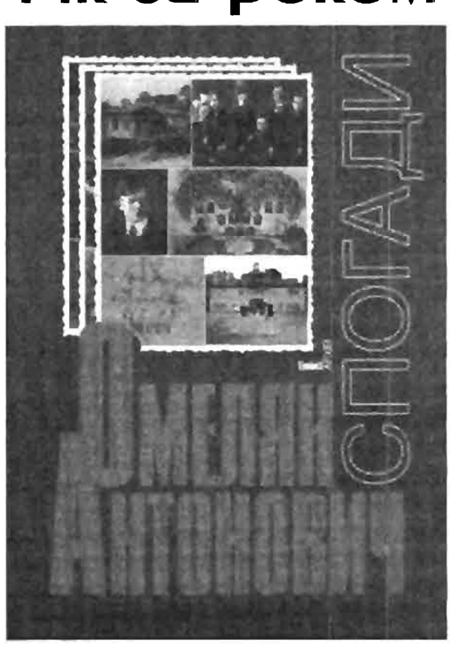
І так з'явився плаґіят. Литвин не заперечив цього. Через тиждень у цьому ж „Дзеркалі" він написав: „статтю Каротерса я досить широко використав і доповнив власними міркуваннями. Через непростиму неуважність випало посилання (за що перепрошую вчeного"). Далі, у розвинутій обороні в інших засобах інформації, столичний ерудит, доктор Литвин нагадав, що він за походженням „сільський хлопець" з Житомирщини, який зумів вибитись нагору, що через перевантаження працею, проочив те, що у критиці-аналізі громадянського суспільства не подав джерела тез. Ще через кілька днів на телебаченні показували сюжет, як Литвин відвідує своє рідне село разом зі своїми братами. Тут, мабуть, ішлося про те, щоб заімпонувати „маленькому українцеві" з Житомирщини чи Вінничини: мовляв, дивіться, я один з вас, а тут на мене накинулись різного роду недруги з чужоземними манерами, різні закордонні демократичні інститути, що хочуть нам накинути громадянське суспільство.

А взагалі, цього року Литвинові не щастить: на трасі біля Києва в його солідне „фор-віл драйв" авто врізався пенсіонер у старому „жигулі". Литвин потрапив в лікарню; пенсіонер – в морґ. По тім В. Литвин летів на виступ до Львова, але через туман літак приземлився в Івано-Франківську; до Львова, де вже раніше збирала маси людей опозиціонерка номер один Юлія Тимошенко, провідник ЗаЄдУ приїхав зі запізненням.

А тепер пляґіят на голові науковця, високого чиновника, політичного провідника. І все це ще перед днем 8 лютого, офіційним початком передвиборної кампанії.

Але, як часто повторювала моя бабця, нема злого, щоб на добре не вийшло. Внаслідок викриття у пляґіяті Литвин видимо присів. У статті, що розлилася на половину сторінки у „Дзеркалі тижня" 2 лютого він не тільки признався, що не посилався на Каротерса, але що він „за" громадянське суспільство в Україні; він тільки проти різних „благодійних фондів", які відмивають гроші і афішують себе як недержавні організації під паралелою громадянського суспільства, і що він проти різних бешкетників-антиґльобалістів.

Рік за роком



До бібліотеки „Свободи" надійшла книга відомого мецената, учасника українського політичного руху Омеляна Антоновича „Спогади", видана київським акційним видавництвом „Август" у 1999 році і надрукована в Словаччині. Автор докладно описує події свого і довколишнього життя у 1920-30 роках, а також під час Другої світової війни, аж до від'їзду у 1949 році до Америки. Розповідь ілюструють численні світлини, копії документів і плякатів описаної доби.

Передмову до книги написав Іван Дзюба, а редактором був Микола Жулинський. Уродженець Долини на Підкарпатті, Омелян Антонович з дружиною Тетяною доробилися добробуту у США, але не обмежили свого життя професійною діяльністю, а заснували добродійну фундацію, яка допомагає дослідникам на площині історії, політики і культурології України. Іван Дзюба написав у передмові, що слід чекати продовження спогадів Омеляна Антоновича – про американський період його життя. Побажаємо й ми авторові довести цю справу до завершення.

Чеченські біженці – відкинені

Цей лист надійшов до американської правозахисної організації з Німеччини. Він прозвучав як сигнал біди з корабля, що гине. Коли насувається чорне, страшне, майже невідворотне, а десь далеко є люди, які почують, поспішать на допомогу, врятують... Подаємо цей лист повністю:

„22 грудня 2001 року. Голові Бостонського Комітету проти етнічних чисток Вікторії Пупко.

Шановна Вікторіє! Ми, біженці з Чечні в Німеччині, маємо дуже мало шансів отримати тут притулок. Хоч ми дуже вдячні цій країні за надану нам під час нашого перебування тут матеріяльну допомогу і дах над головою. Ми перебуваємо в депресії і пригніченості від того, що, незважаючи на зиму, нас почали депортувати в Росію. Німецькі власті пояснюють це тим, що в Росії нас, мовляв, не кривдять, не гноблять і взагалі приймають з розкритими обіймами. Але ми добре знаємо: якщо нас і приймуть у Росії, то тільки до в'язниці. Ми можемо також послужити за цілі для випробування російської зброї різного типу. Ось для чого ми потрібні Росії. До болю образливо і абсолютно не зрозуміло, як з демократичної держави, з цивілізованого суспільства, де, здавалося б, дотримуються прав людини, в тому числі і її права на життя, виганяють, виштовхують саме нас, чеченців, які вирвалися з пащі звіра, рятуючи життя своїх дітей. Чеченці волають про допомогу, просять, благають захистити їх від насильства і смерті, а їх кидають в лапи тому ж хижакові, від якого вони щойно втекли! Останнім часом чеченці на свої прохання про надання їм притулку дістають офіційні відмови з вказівкою тижневого терміну. Це означає, що висновок Німецького іміграційного департаменту оскарженню не підлягає. Нас також змушують підписувати заяви про те, що ми самі, добровільно, в тижневий термін залишимо Німеччину, бо інакше нас силоміць відправлять у Росію, прямо до наших ворогів. Ми не знаємо німецької мови, не знаємо німецьких законів. Але одне ми знаємо точно: це не людяне!

Ми ніяк не можемо зрозуміти. чому з мовчазної згоди всього світу Росії дозволено знищувати нас! Нас звідусіль викидають знову й знову в цю звірину пащу!

З надією на розуміння і допомогу - чеченські біженці в Німеччині".

Ці чеченські біженці, в більшості – жінки і діти, не загинули, коли російська авіяція безжалісно накривала бомбами їх мирні селища; вони залишилися живі, коли їхні біженські колони, що рухались до кордону сусідньої Інґушетії, потрапляли під кулеметний, танковий, ракетний обстріл російських військ; вони пройшли через численні бльок-варти, де російські військові, знущаючись, безсоромно вимагали з них за прохід винагороду – плату за життя... Вони не померли від голоду, холоду і антисанітарії в таборах біженців. На їхніх очах під час „зачисток" російські вояки понад два роки поспіль вбивали їхніх синів, чоловіків, батьків, братів; відвозили їх в невідомому напрямі...

І ось – Німеччина, демократична країна. Спокійне мирне життя, немає артилерійського обстрілу, не треба добами ховатися в підвалах, куди російський головоріз, що увірвався в будинок, не дивлячись, може шпурнути ґранату. На вулицях не стріляють, немає спустошливих кривавих зачисток, і навіть діти, пропустивши два з половиною навчальних роки, знову сідають за парти... І раптом – загроза депортації!

Мотив для відмови чеченцям у політичному притулку в Німеччині (а після 11 вересня такі відмови почастішали) – один. Іміґраційний департамент вважає, що чеченці можуть скористатися внутрішньоросійською альтернативою для іміґрації. У документі з цього приводу говориться, що „через зрослі античеченські настрої і репресивні заходи, які збільшуються проти кавказців, реєстрація чеченців у великих російських містах утруднена, але в менш промислово розвинених районах і невеликих російських містах чеченці цілком можуть осісти – отримати реєстрацію, леґально влаштуватися на працю".

Німецькі іміґраційні урядовці, мабуть, не знають, що в Росії вихідцеві з Чечні, який навіть отримав реєстрацію, надзвичайно важко, а часом неможливо, отримати працю, винайняти мешкання, влаштувати дитину в дитячу установу. А в урядові організації (наприклад, для того, щоб отримати закордонний пашпорт) взагалі без хабаря краще не звертатися. Не знають, певно, урядовці також про те, що на вулицях російських міст (в тому числі і невеликих) чеченців, як скажених собак, виловлює міліція; що під час затримань „оперативники" нерідко намагаються підсунути їм у кишені наркотики, і щоб не допустити цього, чеченці змушені наглухо зашивати свої кишені; що затриманих чеченців у відділеннях міліції жорстоко, часто до інвалідности б'ють.

Наведемо приклад, коли на лекції з літератури в одній з престижних московських гімназій учителька перетворила персонаж хлопчика з лермонтовської поеми „Мцирі" на „віроломного, підлого, підступного кавказця" і навіть гірше того: „взагалі, чеченця". Учні, які відмовилися в такому ключі писати твір, отримали незадовільні оцінки („Новая ґазета", 15 січня 2001 р.).

А погром, учинений 28 березня 2001 року в московській околиці Хімки, у гуртожитку національної чеченської театральної студії „Нахи" при Московському університеті культури?! Вдосвіта туди в масках і з собаками увірвалися озброєні бійці служб безпеки. Під приводом перевірки анонімного телефонного дзвінка про ніби сховану вибухівку, вони, не пред'явивши жодних документів, почали за волосся стягувати напівсонних студентів з ліжок, з брудною лайкою бити їх. Протягом трьох годин майбутні чеченські актори лежали під автоматами на підлозі в білизні на березневому протязі. Студентів примушували переповзати з кімнати в кімнату, називали „брудними мавпами", „чорними тварюками", „бидлом", загрожували, що відвезуть їх до лісу, розстріляють і закопають.

55-літнього доцента Аліхана Дідігова побили прикладами, йому плювали в обличчя, рвали одяг, викручували пальці, били ногами, а коли він знепритомнів, ходили по спині. Коли присутній при цьому син насмілився попросити за батька, йому одягли кайданки і, вставивши між ними автомат, стали прокручувати його... („Новая газєта", 21 квітня 2001 р.).

У російських районах, де, на думку німецьких урядовців, чеченці „можуть отримати реєстрацію та леґально влаштуватися на працю", психологічна атмосфера подібна. У Воронезькій області російська сім'я через московський „Комітет підтримки раніше репресованих народів" взяла на виховання восьмирічного чеченського сироту. Через місяць вони попросили забрати хлопчика: їх зацькували сусіди.

Стає зрозумілим, чому чеченські біженці, які опинилися в Росії, охоплені відчуттям безнадії, безвиході. Нещодавно дві американські правозахисниці (обидві – вихідці з Радянського Союзу), розмовляли в Москві з чеченською біженкою середніх років, яка приїхала з російської глибинки, звідки її сім'я, зацькована сусідами, була змушена втікати. Ця чеченка приголомшила їх своїм запитанням: „Ви що, нас справді за людей вважаєте?!"

Сьогодні у величезному кавказькому ґетто, званому Чечнею, йде жахливий експеримент над цілим народом; існує практика вилучення у полонених чеченців внутрішніх органів для пересаджування; захоплених під час „зачисток" чеченських чоловіків методично позбавляють дітородних функцій (російський генерал В. Квашнін сказав, що „з бандитами в Чечні можна покінчити тільки в тому випадку, якщо припинити народження дітей); що в фільтраційних таборах чоловіків піддають біологічним експериментам (ТВ-6, програма „Вмєстє", 24 листопада 2001).

У січні ц. р. набув сумного розголосу такий випадок. Чеченському біженцеві Саїд-Ахмеду Дадаєву було призначено протягом десяти днів виїхати з Німеччини. Він чекав на свій термін депортації у німецькій в'язниці (земля Niedersachsen), а його дружина, яка була на останньому місяці вагітности, в цей час народила дитину. Однак, незважаючи на це, як теж і на всі зусилля адвоката, депортацію припинити не вдалося. 4 лютого його було вислано до Росії. На московському летовищі його зустрічала група правозахисників, однак попри це в нього відібрали гроші, примусили зняти кожух, та ще й погрожували: „Ми ще до тебе доберемось!". Стежити за подальшою долею Дадаєва – справа правозахисників. Цими днями німецькі урядовці готують до депортації ще одну чеченську родину. Двоє синів з цієї родини сидять у німецькій в'язниці. Зважаючи на їхній вік (21 та 23 роки), не важко уявити, як складно буде їм довести російським слідчим органам, що у Чечні вони не були причетні до „незаконних збройних бандформувань".

Їхні батько й мати повинні бути депортовані трохи пізніше. Батько мав дві серйозні операції на серці і тепер, за словами дружини, почувається зле. Проте місцевий департамент соціяльного забезпечення відмовив йому у безкоштовному медичному забезпеченні, і кілька днів він не мав ні ліків, ні лікарської допомоги (адвокат таки домігся, що медичне забезпечення йому продовжили ще на два тижні). Його дружина, мати хлопців, що чекають у в'язниці на день вирішення своєї долі, звісно, не може втамувати болю і тривоги за своїх близьких, адже вона добре знає, що сьогодні у Чечні забирають і катують чоловіків віком від 10 до 65 років, а вбивають без будь-яких вікових обмежень.

Коли в 1945 році англійці здавали Сталіну полонених козаків, деякі з них, у тому числі жінки з грудними дітьми, стали скакати з моста в ріку Драву, шукаючи смерти. Коли в минулому році підійшов термін депортації однієї чеченської сім'ї, глава родини, знаючи, що їх чекає в Росії, у відчаї перерізав собі вени.

Чеченські біженці перебувають сьогодні в 15 країнах Европи, де ставляться до них, на жаль, не завжди зі розумінням того, що за допомогою звертаються люди, які рятуються від загибелі. США, на жаль, також не поспішають допомогти чеченцям. Нещодавно Емілія Вінтерсон, перший помічник сенатора Едварда Кенеді, прямо сказала одному з авторів цієї статті: „Ми не хочемо кривдити Путіна, він нам потрібен!"

60 років тому Америка теж не хотіла кривдити Гітлера: в 1939 році пароплав „Сант Луїс" з 900 єврейськими біженцями на борту був змушений відійти від Фльориди у зворотний рейс до Европи; в 1941-му Конґрес США відмовився прийняти понад квоту 20 тисяч єврейських дітей з Німеччини; в 1943-му, коли тисячі євреїв щодня зникали в газових печах, секретна англо-американська конференція, проведена на Бермудах, провалила проєкт політики відкритих дверей для єврейських біженців.

Тепер голова Асоціяції чеченських біженців в Европі Рамзан Ампукаєв звертається до урядів европейських держав, закликаючи їх визнати, що сьогодні в Чечні відбувається геноцид. А світ боязко мовчить, спостерігаючи, як стирається з обличчя землі цілий народ.

Те, що робиться тепер у Чечні, не може минутися для людства. Саме через мовчанку одних в наше життя увійшли ҐУЛаґ, Голокост, голодомори в Україні, ядерне бомбардування японських міст, полпотівська Камбоджа, північнокорейські концтабори. Сьогоднішня Чечня – ще одна ланка в цьому ланцюзі. Якби світ піднявся і захистив чеченців, це стало б розривом ланцюга світового зла, проривом у таке майбутнє, де не буде місця насильству і війнам.

Володимир Криловський,
Вікторія Пупко

Переклад на українську **Надії Банчик**

РОДИННА ХРОНІКА

До „Свободи" часто надходять листи, присвячені подіям, на перший погляд, далеким від громадської діяльности. Читачі пишуть про родинні свята, ювілеї, річниці подружнього життя, дні народження наших довгожителів. Але кожна з таких подій теж є маленькою частиною життя нашої громади. Ярослав і Марія Мелехи з Мериленду, наприклад, надіслали до „Свободи" світлину своєї мами і бабуні Анни Поліщук, якій виповнилося 88 років. Саме за їхнім листом, зважаючи на те, що подібні листи досить часто надходять до тижневика, редакція започатковує нову рубрику „Родинна хроніка", до якої можна надсилати відповідні повідомлення. Подружжя Мелехів надіслало також пожертву на пресовий фонд „Свободи", за що редакція щиро дякує їм.

Зі святами, шановні ювіляри та іменинники!

День народження Анни Поліщук



Анна Поліщук проживає у Балтиморі від 1949 року, є довголітньою членкинею СУА. Анна овдовіла після відходу свого чоловіка Семена Поліщука. Вона має троє дітей, дев'ять внуків і правнучку Наталю. А ще Анна Поліщук пече весільні короваї, які замовляють люди навіть з інших штатів. 12 січня з нагоди дня народження її привітав листом Митрополит УКЦ Стефан Сорока.

Дуже просимо привітати колишнього вояка УПА Івана Йовика, який з дружиною Марією Йовик дбає про сиріт в Україні, з 83-літтям, яке виповнилося 20 січня.

Роки летять, мов невгамовні коні,
Несуться стрімголов, нема їм спину,
Підковами карбують сріблом скроні,
Не треба сумувать, нема причини...

Галина Антоненко,
куратор Товариства допомоги дітям-сиротам, Миколаїв



Тифані та Андрій Ратайчаки

Трудно повірити, що наш син Андрій, якого ми усиновили з України, вже живе з нами 7 місяців. Це дуже здібний хлопчик, який має успіхи в дитячому садку, малює, товариський, а якщо іноді й чинить дрібні псоти, то це ж – хлопчина.

Наша дочка Тифані дуже рада, що має брата, з яким можна гратися і вчитися разом. Ми вже дістали листи з Огайо і Тексасу від родин, які теж хотіли б узяти до себе сиріт з України.

Ельжбета і Альфред Ратайчаки,
Невінґтон, Кон.

Відзначено 80-річчя д-ра Модеста Ріпецького



Д-р Модест Ріпецький з дружиною Марійкою.

ЧИКАҐО. – 27 грудня 2001 року виповнилося 80 років докторові Модестові Ріпецькому, колишньому лікареві УПА і активному членові ОУН, заслуженому редакторові „Літопису УПА". Родина справила йому прийняття в Українському культурному осередку.

Модест Ріпецький народився у Львові, розпочав навчання у „Рідній Школі ім. Тараса Шевченка", а середню освіту здобув у філії Української академічної гімназії. В 1940 році розпочав медичні студії у Медичному інституті у Львові, які перервав у 1944 році через воєнні дії, та вступив, під псевдом „Горислав", у ряди УПА. Тут, за браком дипломованих лікарів, мусів взяти на себе функції лікаря у Лемківському курені. У повстанських відділах перебував до 1947 року, а у вересні того ж року пробився з рейдовими частинами УПА до Західньої Німеччини. Тут продовжував свої студії на медичному факультеті Університету ім. Фрідріка Александра в Ерлянгені, де отримав диплом лікаря в 1951 році.

Докторську працю захистив в 1956 році в Університеті ім. Людвіка-Максиміліяна у Мюнхені. Прибувши в 1957 році до Америки, він мусів перейти фахове медичне перешколення, щоб стати практикуючим лікарем в США. Цей процес він закінчив у 1961 році, після чого переїхав до Чикаго, де працював лікарем. Д-р Модест Ріпецький належав до ряду американських медичних товариств та був активним членом Українського Лікарського Товариства у Чикаго.

В 1998 році д-р Ріпецький відійшов на заслужену емеритуру. Весь час лікарської практики він дбайливо опікувався своїми пацієнтами, які любили та шанували його.

Родинне життя ювілята започаткувалося 12 червня 1949 року одруженням з Марійкою Боднаренко („Оксаною") в таборовій церкві в Міттенвальді, в Німеччині. Марійка обдарувала його двома синами – Андрієм і Юрком. Андрій, лікар-психіятр, працює тепер керівником Ґеріятрично-психіятричного відділу „Johnson R. Bowman Health Center Geriatric Psychiatry" та асистентом-професором „Rush Medical College in Chicago", одружений з Рутою Панчак, мають дві дочки – Маю і Зою. Юрко, спеціяліст з нерво-радіології, одружений з Наталією Коленською, мають двох синів – Адріяна і Данилка.

З нагоди 80-ліття сини влаштували виставку світлин про життєвий шлях ювілята. На святі були оголошені письмові привіти від видавничого комітету „Літопису УПА" з Торонто від д-ра Ярослава Ганіткевича – професора Львівського медичного університету ім. Данила Галицького, від Головної управи Об'єднання колишніх вояків УПА США і Канади.

Ювілята вітали Ірина Камінська („Христя"), Марія Пискір („Марічка"), Володимир Сорочак („Ворон"), проф. Василь Маркусь, д-р Павло Пундій та директор „Рідної Школи" Н. Л. Хойнацька.

Д-р Павло Пундій

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Подія в музичному житті: авдіо-записи Клима Чічки-Андрієнка

На світових сценах сьогодні не бракує співаків, не бракує звукозаписів, а все ж, жаль, відчувається брак справжнього „бельканта". Тому з великою приємністю можна привітати з'яву авдіо-касетки з аріями і піснями тенора Клима Чічки-Андрієнка (1885–1967), записаними протягом 1928–56 років в Німеччині.

Мабуть найцікавішими будуть чотири уривки, записані для німецької фірми „Telefunken" (Berlin 1936): „Serenada Turiddu", арія з опери „Cavalleria rusticana" („Сільська честь") П. Маскані і дві неаполітанські пісні – „О Марі" і „Торна а суррієнто" з оркестрою.

Від першої ноти звертає на себе увагу висока культура співака. Чиста інтонація, виразна дикція й почуття ритму, цікаві модуляції вокальних кольорів в кожній арії. Але найголовніше якість самого голосу Андрієнка. Словом, це чистий і правильний метод вокалу, без претенсій, штучок чи „афектів". Чимало оперних зірок можна зустріти, які налягають на „драматизм" або на кольори, щоб передати „емоцію".

В Чічки-Андрієнка відчувається щирість і елегантність. Голос мав красиві і звучні „обертони", мов чельо, і виявляв повну силу через цілий діяпазон. Віддих був



Клим Чічка-Андрієнко

так контрольований, що дав змогу на природне „бель-канто" навіть у найдраматичніших сценах. Як диригент на сценах театрів в Америці, Европі і Азії я признаюся, що ці якості дуже рідко тепер зустрічаємо. Світові кар'єри тепер у багатьох випадках побудовані на „ефектах" і реклямі .

Це можна повніше зрозуміти, коли прислухатись до арії і пісень, котрі Чічка записав у 1956 році, коли вже мав 72 роки. Техніка, яка так добре служила співакові, залишилась в нього і на старші літа. Сучасні критики в Німеччині і Франції хвалили його „надзвичайно красивий і блискучий колір голосу", називали його „королем високого ДО" і порівнювали з Карузом. Як приклад, раджу послухати виконувану ним неаполітанську пісню „Торна а суррієнто". Яка тут природність і рівночасно нефорсована емоційність! В той самий час – контроля і темпарамент. Ця комбінація безперечно робить більший ефект, ніж всякі вишукані нюанси. Також на касетці є українські пісні, які тенор виконував на кожному своєму концерті.

Через війну і німецький фашистський шовінізм Чічка не виступав на оперних сценах і обмежував свою діяльність концертами. Цікаво також почути спогади на касетці дочки тенора пані Калини, котра працює як педагог фортепіяно в Мюнхені (Німеччина). Ця касетка заслуговує на увагу не тільки всіх вокалістів, але також дасть велику приємність ширшому колі слухачів – любителів співу.

Касетку можна замовити поштою за ціну 10 дол., додаючи 1.50 дол. за посилку. Писати до Olia Olijnyk, 5253 Glaucy Drive, Carmichael, California 95608.

Адріян Британ

Посміхайтеся!

Британське наукове товариство оголосило в жовтні минулого року конкурс на найкращий жарт, на який надійшло понад 10 тисяч пропозицій. У голосуванні узяли участь близько 100 тисяч осіб з 70 країн. 47 відсотків голосів було віддано англійському жартові:

Шерлок Голмс і Ватсон, подорожуючи, заснули в шатрі, але опівночі Голмс прокинувся і запитав у свого приятеля:

– Що ви думаєте про зоряне небо над нами?

– Серед цієї безлічі зірок є плянети, на яких можливе життя, – відповів Ватсон.

– Не плетіть дурниць, Ватсоне, бо доки ми спали, у нас вкрали шатро!

Друге місце посів французький жарт:

– Уяви собі, що ти високооплачуваний адвокат. Ти можеш за 500 тисяч франків відповісти мені на два запитання?

– Так. Чекаю на друге запитання.

Третє місце – жарт зі Швеції:

Схвильований чоловік телефонує до пологового шпиталю:

– Допоможіть! У моєї дружини почалися пологи!

– Заспокойтеся, – відповідають йому. – Чи це її перша дитина?

– Ні, це її чоловік!

Конкурс жартів триває і свої пропозиції можна надсилати на адресу: www.laughlab.co.uk

За матеріялами ЗМІ

Нове видання для дітей



„Казка про українську мову" – 25-сторінкова книжечка Зиновія Квіта для дітей. У казці йдеться про любов до України, українську мову, всього рідного. Книжечка вчить дітей плекати її, шанувати і пишатися нею. Гарне художнє оформлення Л. Корж-Радько робить книжечку привабливою для дітвори. Книжка вийшла у видавництві „Мистецька лінія", Ужгород – Філядельфія, 2001 року.

Автор З. Квіт пише: „Одну тисячу примірників роздаємо даром, головно у помосковщених східніх і південних реґіонах України" і звертається з проханням допомогти заплатити кошти видання і пересилки. Ціна одного примірника, включно з пересилкою, – 5 ам. долярів. Оплату висилати на адресу : Z. Kwit, 804 N. Woodstock St. Philadelphia, PA 10130

Книжки, надіслані до бібліотеки „Свободи"

Володимир Косик. „Україна в Другій світовій війні у документах". Збірник німецьких архівних матеріялів 1944-1945-их років. Том 4.

У збірнику висвітлюються німецькі архівні документи згаданих років, які найточніше відображають період окупації України Німеччиною та розвиток національного руху опору. Більшість документів публікуються в Україні вперше. Книжка для науковців, вчителів, студентів та всіх, хто цікавиться історією України. Львів - 2000 рік.

Ганна Позняк (Скрипюк). „Мені було дев'ятнадцять...". Автобіографічна розповідь. Спогади простої української жінки – колишнього в'язня радянських концтаборів написані без надриву, без патосу, пронизані глибокою людяністю, не зважаючи на муки, які довелося пережити цій людині і тисячам таких, як вона. Ця розповідь, де епічні картини переплетені з образами інтимними, є безпосереднім документом епохи, а також свідченням сили людського духу. Видавничий дім „КМ Academia", Київ, 2001 рік.

Микола Слабак. „Малинове коло", поезії. Видавництво „Зерна" Париж-Львів-Цвікау, 2000 рік.

ПОЕТИЧНИМ СЛОВОМ

„Ми завжди тут були..."

Пропонуємо увазі шанувальників цієї рубрики нові вірші Лариси Коваль, яка свою поетичну творчість поєднує з викладацькою діяльністю на катедрі конструювання радіоелектронної апаратури Запорізького технічного університету. Лариса Коваль – авторка поетичних збірок „Повернення до себе", „Від болю до весни", „Сполох осінніх айстр".

До джерел

Ми не прийшли.
Ми завжди тут були,
На цій землі родючій України.
Орали землю, сіяли, жили,
Свої пісні співали солов'їні.
Тут душі наших предків долілиць
І зараз пролітають над землею,
І воду п'ють
з джерел святих криниць,
І тягнуть смутку і покори шлею.
Невже ніколи не скінчиться шлях
Страждання, плазування і зневіри?
То кров смоктав із нас шалених лях,
То бусурман вишкірювався звіром.
Лилася кров, вставали козаки,
Виборюючи волю і надію.
На цій землі були в усі віки
Сини-герої й діти-лиходії.
Але не я запродала цей світ
І не мої діди творили жваво
Фортецю – Олександрівський повіт –
На терені козацької держави.
І не вони рубали козаків,
І не морили люд голодомором, –
Мої діди в усі лихі роки
Ростили хліб,
за що й зазнали горя.
Я вже в літах. Калина одцвіла
В моїм садку,
і краплє вже червоним,
Але, мій синку, доля підвела.
Тебе з колін –
Лети у світ стодзвонний.
Де спогади мої і щемний біль,
Хоча б майбутнім
душу мою втішать.
Летять сини, я чую шерех крил
Над краєм рідним –
і святим, і грішним.

* * *

Стоїть наодинці спустошена хата,
Колись на подвір'ї троянди цвіли.
Ще батько живий і жива була мати,
І ми молоді і щасливі були.

Пили ми вино із свого винограду,
Пахтіли рум'яні млинці на столі,
І син мій
мисливського песика гладив,
Замислено батько цигарку палив.

А мати співала про місяць і море,
І струни сталив філігранний цвіркун.
Спадали у двір заворожені зорі,
Вплітались в мелодію тиху, тремку.

Згубилося все.
У пожовклому листі –
Надії, гіркаві краплини вина...
Та материн спів, її очі пречисті
І досі у серці щемлять, як вина.

Хтось марить морями,
на березі – пальми,
То кращі у світі з рослин, над усе.
Мені ж в сновидіння
вдивляються мальви –
І пахнуть троянди, що мати несе.

Лавреати нагороди імені Дмитра Нитченка за 2001 рік

Премія Дмитра Нитченка, заснована Лігою українських меценатів та родиною письменника, присуджується вже третій рік. Дмитро Нитченко (літературний псевдонім Дмитра Ніценка). відомий як великий подвижник українського слова, письменник, журналіст, критик, літературознавець, педагог, меценат. Засновуючи премію імені Дмитра Нитченка, Ліга українських меценатів разом з доньками великого благодійника – Лесею Ткач (в літературі – Богуславець) та Галиною Кошарською вирішили відзначати нею саме тих, хто активно пропагує українську книгу, – журналістів, працівників книжкової торгівлі, меценатів. Присуджується премія імені Дмитра Нитченка щороку до дня народження письменника – 21 лютого.

Комітет з присудження нагороди імені Дмитра Нитченка назвав лавреатів за 2001 рік:

Микола Колодка (Канада) – голова проєкту „Канадсько-українські бібліотечні центри" Канадського товариства приятелів України;

Микола Сергійчук (Канада) – церковний та громадський діяч, член Української Стрілецької громади Українського Національного об'єднання Конґресу українців Канади;

Михайло Сорока – головний редактор газети „Урядовий кур'єр";

Віктор Набруско – президент Національної радіокомпанії України;

Леонтій Даценко – віце-президент Національної радіокомпанії України;

Анатолій Михайленко – письменник;

Лариса Мельник – директор Київського Будинку вчителя;

Валентина Кайнару – заступник директора школи ч. 25, м. Суми;

Валентина Стрілько – президент Міжнародного освітнього фонду імені Ярослава Мудрого;

Галина Стефанова – актриса;

Мирослав Хімейчук – священик, настоятель церкви УПЦ КП, м. Нові Санжари;

Ніна Васильєва – директор книжкового магазину „Мистецтво", Київ;

Лідія Вансович – директор книжкового магазину „Наукова думка", Київ;

Мирослава Войтович – директор книжкового магазину „Глобус", Львів;

Микола Мариненко – головний редактор Всесвітньої служби Радіо „Україна" Національної радіокомпанії України;

Наталка Дзюбенко – письменниця;

Михайло Зяблюк – директор, головний редактор Всеукраїнського спеціялізованого видавництва „Українська енциклопедія" ім. М. Бажана;

Наталка Охмакевич – директор видавництва „Обереги";

Людмила Саєнко – керівник відділу „Одесика" Одеської державної наукової бібліотеки ім. М. Горького;

Ігор Коцюбинський – директор Чернігівського літературно-меморіяльного музею-заповідника М. Коцюбинського.

Володимир Загорій,
президент Ліґи українських меценатів

Світлана Короненко,
голова журі нагороди ім. Дмитра Нитченка, Київ



Народний артист України Богдан Ступка у ролі Джинґіз-хана в останній день творення фільму „Джинґіз-хан" на кіностудії ім. О. Довженка у Києві 17 січня ц. р. Режисер фільму – Володимир Савельєв. Автори сценарію - режисер фільму та Іван Драч. У зйомках брали участь актори Богдан Ступка, Раїса Недашківська, Поліна Лазова та Сергій Романюк. *Фото УНІАН*

СПОРТ

Щоденник Олімпіяди

Найскандальнішим днем в Салт-Лейк-Сіті став тринадцятий. Спочатку на старт не випустили збірну Росії в лещетарській естафеті 4x5 км. Разом з росіянками постраждали і українські лещетарки (Олена Родіна, Валентина Шевченко, Олена Зубрилова, Ірина Тереля), які також не стартували.

Причиною такого рішення організаторів естафети стало те, що в українки Ірини Терелі та росіянки Лариси Лазутіної знайшли підвищений рівень гемоглобіни в крові. Перемогли у цих перегонах німецькі спортсменки, норвежки – на другому місці, швайцарки – на третьому.

У Державному комітеті зі справ спорту України зазначили, що підвищений рівень гемоглобіни в крові спортсмена може бути навіть природнім, тим більше, що змагання проходили в горах.

Про те, що Ірина Тереля не може взяти участи в перегонах, українцям було повідомлено за 30 хвилин до старту. Збірна України була готова замінити лещетарку, але в останні хвилини не виявилося на місці людини, яка відповідає за оформлення заміни. Така ж ситуація склалася і в російській команді.

На інформаційному табло вказувалося, що українська збірна стартує, а в протоколі було записано, що вона не бере участи в змаганнях. Президент НОК Росії Леонід Тягачев заявив: „Якщо Росія не потрібна міжнародному олімпійському рухові, то вона готова організувати альтернативні ігри". Президент Міжнародного олімпійського комітету Жак Роґ з розумінням ставиться до обурення Росії, але вважає, що всі суддівські рішення на зимовій Олімпіяді в Салт-Лейк-Сіті були абсолютно правильними. Про це він заявив в листі до президента Росії Володимира Путіна.

Ще одне суперечливе рішення було прийняте у фігурному ковзанні жінок. І знову ж таки не обійшлося без росіян. За думкою представників НОК Росії, виступ Ірини Слуцької оцінили несправедливо, коли віддали її лише срібло, в той час, як чемпіонкою стала американка, проте не Мішель Кван, а Сара Г'юз.

Українки посіли 11-те (Галина Маняченко) і 13-те місця (Олена Ляшенко).

* * *

Керівництво Міжнародного Олімпійського комітету 23 лютого відхилило заяву російської делеґації з протестом проти відсторонення від старту жіночої лижної естафети 4x5 км. Про це повідомив президент Олімпійського комітету Росії Леонід Тягачев. Заява була подана в зв'язку з тим, що, на думку російської сторони, були порушені правила: російський „квартет" не був допущений до змагань, коли в крові Лариси Лазутіної виявили підвищений вміст гемоглобіну. Після цього спортсменку не допустили до старту, а оскільки зроблене це було менш ніж за годину, то замінювати її було пізно. Проте, за інформацією з Міжнародної федерації лижного спорту, виявляється, що російські спортивні керівники отримали повідомлення про допінг-пробу Л. Лазутіної за півтори години до старту, але, замість того, щоб готувати заміну, помчали віддзвонювати в Москву про „грубі порушення реґляменту". А тоді й справді було пізно. Міжнародний союз ковзанярів відхилив протест росіян з приводу присудження фігуристці Ірині Слуцькій другого місця у ковзанні, тоді як її оцінки були вищими, ніж у чемпіонки Сари Г'юз.

Героїня передстартового скандалу в лещетарській естафеті 4x5 км з української сторони Ірина Тереля, а також інші українські лещетарки, які так і не змогли взяти участі у перегонах, стартували на трасі 30 км.

* * *

Олімпійська збірна Канади з гокею через 50 років повернула собі олімпійське золото, коли перемогла в фіналі команду США – 5: 2.

* * *

Серед жінок чемпіоном в гокеї стала збірна Канади, а в керлінґу перемогла збірна Великобританії.

* * *

У гірськолещетарському спорті чоловіки на гігантському слаломі українець Микола Скрябін був 45-им (2.36,27).

* * *

Мінськ зустрів тріюмфом перемогу національної олімпійської збірної з гокею над шведами. Перемога білоруських гокеїстів над командою Швеції стала головною темою всіх випусків новин національних радіостанцій і телебачення.

Прес-секретар президента Білорусії Олександра Лукашенка Наталія Піткевич повідомила, що президент був дуже щасливий, бо гокей – улюблений вид спорту президента.

Валентина Шевченко і Станіслав Кравчук – кращі в збірній команді України


Станіслав Кравчук


Валентина Шевченко

Останній день Олімпіяди завершився дискваліфікацією росіянки Лариси Лазутіної. Вона перемогла в клясичних перегонах на 30 км, але була дискваліфікована за використання заборонених стимулюючих препаратів. Разом з нею був скасований результат ще однієї росіянки – Ольги Данилової, проте нагороди, які представниці Росії виборoли раніше, їм залишили. Через дискваліфікацію росіянки, піднялася на одну сходинку і посіла п'яте місце в цих перегонах українка Валентина Шевченко. Вона і Станіслав Кравчук з Мукачева, який зайняв п'яте місце в змаганнях з фрістайлу, – кращі за результатами збірної України.

Триразовий олімпійський чемпіон, еспанець Йохан Мюглеґ теж був позбавлений золотої медалі в клясичних перегонах за застосування заборонених стимулюючих препаратів. Таким чином, золото в чоловічому марафоні дісталося росіянинові Михайлу Іванову, який фінішував другим, услід за Мюглеґом. У жіночому марафоні після дискваліфікації Л. Лазутіної першу і другу сходинку підсумкових протоколів посіли італійки Ґабрієла Паруці і Стефанія Бельмондо. О. Данилова, О. Лазутіна і Й. Мюглеґ не будуть позбавлені інших медалей, оскільки допінг-тест на наявність заборонених стимуляторів перед іншими перегонами дав неґативний результат. Українки Ірина Тереля і Олена Родіна посіли в перегонах на 30 км 18-те і 38-ме місця.

Число нагород

	разом	золоті	срібні	бронзові
1. Німеччина	35	12	16	7
2. Норвегія	24	11	7	6
3. США	34	10	13	11
4. Росія	16	6	6	4

Як і на минулій Олімпіяді в Нагано, перше місце в неофіційному загальнокомандному заліку за нагородами вибoрола збірна Німеччини, на рахунку якої 35 медалей. Перші медалі на Білій Олімпіяді отримали естонці, хорвати, австралійці та китайці.

Золота олімпійська медаля – це не тільки пошана, але й непогані гроші. Наприклад, Німецький фонд допомоги спорту виплачує кожному німецькому чемпіонові у Салт-Лейк-Сіті по 15 тисяч евро, за срібну нагороду – 10 тисяч, а 7,500 – за бронзову.

Найбільш оплачуваними чемпіонами могли б стати білоруси: президент країни Олександер Лукашенко пообіцяв кожному 60 тисяч долярів, що не оподатковуються. В Росії на чемпіона чекають 50 тисяч долярів.

Американці своїм переможцям пообіцяли по 25 тисяч долярів за золоту медалю. Асоціяція спорту Кореї надала вибір: чемпіон може відразу забрати свою нагороду в сумі понад 50 тисяч долярів або вкласти їх у пенсійний фонд і отримувати частинами щомісяця. Швеція і Норвегія взагалі не виплачують нагород.

Українським олімпійцям було обіцяно 50 тисяч долярів за золоту медалю, 30 тисяч – за срібну і 20 тисяч – за бронзову. Але гроші залишаться в НОКУ.


startec
THE WORLD, CLOSER TO HOME
10-10-719
це дуже просто
Росія 19.9ц
Білорусія 31.0ц
Молдавія 39.0ц
Грузія 21.9ц
Вірменія 31.0ц
Ізраїль 12.9ц
Німеччина 9.9ц
США і Канада 6.9ц
Світ ваших швидкостей
Україна 23.9ц
Москва 10.9ц
Санкт-Петербург 10.9ц
Світ Ваших цін
• Надзвичайно низькі розцінки 24 години на добу, 7 днів у тиждень
• Не треба підписуватися або переключатися зі своєї основної телефонної компанії
• Нема щомісячних чи інших прихованих оплат*
• Можливість переглядати Ваші телефоні рахунки на Інтернеті: www.myaccount.startec.com
• Додаткова 5% знижка на всі дзвінки протягом 6 місяців, за умови, якщо ви приєднаєтесь до нашої програми, що дозволяє оплачувати рахунки на Інтернеті
Це дуже просто!
Для дзвінків по США і до Канади набирайте 10-10-719 + 1 + Код міста + Номер телефону
Для дзвінків за кордон набирайте: 10-10-719 + Код країни + Код міста + Номер телефону
Телефонуйте до нашого Центру Обслуговування по телефону 1-800-215-4943
або відвідайте нас на Інтернеті: www.myaccount.startec.com
* Стягується Федеральний податок (USF) у розмірі $1 тільки при використовуванні нашого сервісу. Додається невелика оплата за з'єднання в розмірі 30ц при кожному дзвінку за кордон і 15ц при кожному дзвінку по США. Розцінки по США дійсні для всіх штатів за винятком Гаваїв та Аляски. Розцінки на дзвінки за кордон можуть бути іншими при телефонуванні на мобільні телефони. Рекламований 10-10-719 план дійсний тільки для нових клієнтів. Існуючим клієнтам необхідно подзвонити до Центру Обслуговування, щоб дістати нові розцінки і нову плату за з'єднання. Ваша локальна телефонна компанія може не забезпечувати сервісом 10-10-719 або сервісом пересилки рахунків. Дзвоніть до Центру обслуговування по телефону 1-800-215-4943, що дістати інформацію про існування інших можливостей використання нашого коду.


Міст - це завжди надійно!
МІСТ MEEST
Грошові перекази в Україну
та по цілому світі
за декілька хвилин.
MoneyGram
Корпорація МІСТ
вибір тих,
хто добре рахує свої гроші!
зробіть усмішку своїх рідних щасливішою!
Доставляємо гроші безпосередньо до рук адресата
Надійний сервіс та найкращі ціни - гарантуємо завжди!
найкраща обслуга!
найнижчі ціни!
ПАЧКИ
в Україну, Росію, країни СНД та по всій Східній Європі
ПІДБИРАЄМО ПАЧКИ З ДОМУ
Щоденна висилка контейнерів
Щохвилинний комп'ютерний контроль за виконанням Вашого замовлення
До ваших послуг більш як 380 агентів по всій Північній Америці
За агентом у Вашій місцевості телефонуйте безкоштовно
Ми поряд: 1-800-361-7345
Міст - найбільша в світі українська висилкова фірма по висилці грошей та пачок в Україну, країни СНД та Європи

ПЛЕМ'Я ПЛАСТУНОК „ПЕРШІ СТЕЖІ"

— влаштовує —

ДЕННИЙ ТАБІР „ПТАШАТ ПРИ ПЛАСТІ"

для дітей від 4 до 6 років, які володіють (розуміють і говорять) українською мовою.
Дитина мусить мати закінчених 4 роки життя до 31-го серпня 2002р. Вийнятків немає.
Дитина мусить мати усі приписані щеплення.
Дитина, яка склала Заяву Вступу до новацтва, не може брати участи в таборах для пташат.

Табір відбудеться на СОЮЗІВЦІ у трьох групах:
від 23 до 30 червня 2002 р., від 30 червня до 7 липня 2002 р.
та від 7 до 14 липня 2002 р. (якщо буде відповідна кількість учасників)

ОПЛАТА ЗА ПОБУТ НА СОЮЗІВЦІ: за батька, або матір і за одну дитину $105.00 денно, що включає сніданки та вечері. В ціну є вже включені податки й обслуга. За кожну додаткову дитину оплата $10.00 денно. Друга доросла особа платить тільки за харчування. Члени УНСоюзу одержують 10% знижки. Замовлення кімнат із $50.00 завдатку висилати на адресу:

ТАБІР ПТАШАТ
Ukrainian National Association Estate
P.O. Box 529, Kerhonkson, NY 12446 • (845) 626-5641

- **Таборова оплата: — $85.00 і $5.00 реєстраційне (незворотне)**
- Зголошення і таборову оплату (чек виписаний на Plast — Pershi Stezhi) надсилати до: **Mrs. Oksana B. Koropeckyj, 1604 Forest Park Ave., Baltimore, MD 21207. Tel. (410) 744-0644 (7:30 до 10:00 веч.).**
- Реченець зголошень: **Перша група: 8 квітня 2002 р.**
  Друга група: 15 квітня 2002 р.
  Третя група: 22 квітня 2002 р.
- Число учасників обмежене.

КАРТА ЗГОЛОШЕННЯ НА ТАБІР ПТАШАТ- 2002

Ім'я і прізвище дитини ....
по-українськи і по-англійськи

Дата народження ....

Адреса..

Телефон..

❑ від 23 до 30 червня 2002 р. ❑ від 30 червня до 7 липня 2002 р.
❑ від 7 до 14 липня

Величина таборової сорочинки дитини: ❑ 6-8, ❑ 10-12, ❑ 14-16.

❑ Залучую чек на суму $........... ❑ Резервую кімнату на Союзівці

....
Ім'я і прізвище матері (подати дівоче прізвище)

Завваги..

....

....

Підпис батька або матері

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
24 ЛЮТОГО 2002 р.

Міннеаполіс, Мін. Річні загальні збори 345 Відділу УНС відбудуться відразу по Службі Божій о год. 12-ій пол. у залі церкви св. Михаїла, 505 4th St. N.E. Вибір нової Управи та Контрольної Комісії, вибір делегата на 35-ту Конвенцію. У випадку відсутности кворуму, збори відбудуться півгодини пізніше при наявній кількості членства і вважатимуться правосильними.

Михайло Каркоць, секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА,
2 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Джерзі Сіті, Н.Дж. 170 Відділ УНСоюзу Т-ва „Українська Січ" повідомляє, що річні загальні збори Відділу і вибір делегатів на Конвенцію УНС відбудуться о год. 2-ій по пол. в Українському Народному Домі 92-96 Фліт Стр. Дуже важні збори. Просимо членів до участи.

За Управу:
Йосиф Зубрицький, голова
Галина Гаврилюк, касир
Володимир Білик, секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
10 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Силвер Спрінг, Мд. Річні збори 15 Відд. „Товариство Україна" відбудуться о год. 1:30 по пол. в залі української католицької церкви Пресвятої Тройці при 16631 New Hampshire Ave., Silver Spring, MD. Після зборів відбудуться збори для вибору делегата на 35-ту Конвенцію УНС. Просимо всіх членів взяти участь у зборах.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
10 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Лорейн, Огайо. Річні загальні збори 233 Відд. УНСоюзу Т-ва „Українська Молодь" відбудуться о год. 3-ій по пол. в залі української католицької церкви св. Івана Хрестителя. Просимо всіх членів прибути разом з родинами й приятелями. Якщо на означений час на збори не прибуде вимагана статутом кількість членів, збори відбудуться 15 хвилин пізніше при будьякій кількості. Після зборів відбудеться гутірка.

Степан Ганчарик, голова
Юлія Кришталь, секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА,
2 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Трентон, Н.Дж. Річні збори 116 Відділу УНС ім. „Вільні Козаки" відбудуться о год. 12-ій пол. в залі УНДому при 477Джеремая Аве. На порядку вибір нової управи. Після зборів, місячні збори та вибір делегата на 35-ту Конвенцію УНС. Участь членів обов'язкова.

Управа

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
10 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Рочестер, Н.Й. Річні загальні збори 217 Відділу УНСоюзу відбудуться о год. 1-ій по пол. в залі кафетерії в школі св. Йосафата – Stanton Lane – Rochester, NY. Всі члени є зобов'язані прибути на збори.

Секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
10 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Нюарк, Н.Дж. Річні збори 76 Відд. відбудуться о год. 1-ій по пол. в залі під церквою св. Івана Хрестителя, Ivy Street and Sanford Ave. На порядку зборів вибір нової управи і вибір делегатів на 35 Конвенцію УНС.

Василь Цюрпіта, голова
Андрій Воробець, секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ,
3 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Нью-Гейвен, Конн. Річні загальні збори 414 Відд. УНС відбудуться в залі церкви св. Михаїла при 583 George St., о год. 11:30 перед пол. До участи запрошуємо всіх членів відділу.

Марія Антонишин, голова,
тел.: (203) 795-6959
Ґльорія Горбатий, секретар
(203) 269-5909

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА,
9 БЕРЕЗНЯ 2002 Р.

Ратерфорд, Н.Дж. Річні загальні збори 134 Відд. УНС відбудуться о год. 6-ій веч. за адресою: 204 Hollister Ave. На порядку зборів – вибір управи відд. та делегата на 35-ту Конвенцію УНС. До участи запрошені всі члени Відділу.

Юрій Лазірко, секретар

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА,
16 БЕРЕЗНЯ 2002 р.

Нью-Йорк, Н.Й. Загальні збори 86 Відділу УНСоюзу відбудуться о год. 1:30 по пол. в домівці УСКу при 122 2 Авеню. В програмі звіт уступаючої управи, контрольної комісії, вибір нової управи і вибір делегата на 35-ту Конвенцію УНС.

Управа відділу

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу – ПІТТСБУРҐ, Па.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 16 березня 2002 р., о год. 12-ій пол.
в залі 120-го Відділу
2152 Sheffield Rd., Aliquippa, PA

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати та по два делегати наступних відділів:

53, 56, 63, 96, 113, 120, 161, 264, 296, 338, 481

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:

Уляна Дячук, **Предсідник УНС**
Микола Дяківський, **радний УНС**

За управу Округи:

Микола Дяківський, голова Округи • **Осип Полатайко**, заст. голови Округи
Слава Комічак, секретар • **Ілля Матіяш**, касир

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу у РОЧЕСТЕРІ, Н.Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 16 березня 2002 р., о год. 2-ій по пол.
в приміщенні школи св. Йосафата
940 East Ridge Rd., ROCHESTER, NY

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати та по два делегати наступних відділів:

66, 217, 285, 316, 343, 367

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

В нарадах візьме участь:

Марта Лиско, Головний секретар УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

Христина Дзюба – голова, **Юрій Малаховський** – секретар, **Марія Сверида** – касир
Петро Дзюба – Почесний голова Округи

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу – СИРАКЮЗИ, Н.Й.

повідомляє, що

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

— відбудуться —

в суботу, 16 березня 2002 р., о год. 2-ій по пол.
в Українському Народному Домі
1317 West Fayette Street, Syracuse, NY 13204

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: члени управи Окружного Комітету, конвенційні делегати та по два делегати від наступних відділів:

21, 38, 39, 58, 121, 271, 283, 484

Гостей, членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьме участь:

СТЕФАН КАЧАРАЙ, касир УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:

д-р Іван Гвозда, голова • **Микола Кривий**, заступник голови
Микола Велич, секретар і касир

• РОЗШУКИ •

Пошукую **ОРЕСТА ГУМІНІЛОВИЧА**, родом з міста Калуша, Галичина, який живе в Нью-Йорку. Ena Huminilowycz, 282, Lock-wood Street, Winnipeg, Man. R3N - 1S2, Canada.

Олеся Дирда, внучка **ВАСИЛЯ ІВАНОВИЧА ДИРДИ** з Галичини, шукає людей, які могли б його знати. Він жив і похований у Торонто. Відомості подавати на адресу:
oleg1.ptg@ugp.viaduk.net

Пошукую інформацій про ЛЕВА МЕЛІКА, карикатуриста у „Львівських Вістях" під час Другої світової війни. Генрі Абрамсон, проф. асистент Департаменту історії Голокосту і студій юдеїзму Флоридського Атлантичного Університету. 777 Glades Rd., Boca Raton, Fl., 33431.
Tel.:(561) 297-2527 • Fax.: (561) 297-2704

• ПРАЦЯ •

Американець українського походження затруднить особу до чищення і варення. Писати на адресу: William Korecky, 2493 Louis Rd, Palo Alto, CA 94303 або телефонувати:
1-650 251-9311

Чоловік з України пошукує працю на фармі, в майстерні, на відпочинкових оселях, по догляду, вихову, чи будь-яку іншу. Освіта вища, шкідливих звичок не має, в США два роки.
Тел.: (718) 853-1980 Олександр

• ЗНАЙОМСТВА •

Симпатична українка (30 р.), фармацевт, проживає в Україні, познайомиться з чоловіком (28-42 р.) для серйозних відносин. Розлучених прошу не турбуватися.
Тел.: (315) 363-7175
e-mail: okovalyk@Yahoo.com

Українець, 68 років, матеріяльно забезпечений, життєрадісний, бажає познайомитися з жінкою, яка любить повноцінне, активне життя, мріє про подорожування по світі, а також радіє теплим домашнім затишком. **Тел.: (425) 745-3475.**

Українка-галичанка, 42 р. (169-70), познайомиться з поважаним американцем українського походження, відповідного віку для серйозних намірів.
Тел.: (908) 852-8755

Хата в Норт Порті, Фла. коло українського осередку і озера з мінеральною водою. 4949 Bullard St. Ціна 58,000 дол.
Тел.: (941) 426-1241 по-англійськи

• РІЗНЕ •

Продаю лікарства від різних хворіб: серцево-судинної системи, травлення, печінки, алергії, заспокоюючі, антибіотики, проти болі, мазі, уколи та інш. Висилаємо до всіх стейтів.
Тел.: (718) 645-3037

ПОДЯКА В ПАМ'ЯТЬ

сл. п.

інж. ІВАНА ШМОРГУНА

Родина сл. п. інж. Івана Шморгуна, який відійшов у вічність 9 грудня 2001 р. сердечно дякує всім, які брали участь в його останній дорозі. Особлива подяка о. Володимиру Стелякові, парохові катедри св. Андрія Первозваного у Сілвер Спрінг, Мд. та протодиякону Святославу Новицькому за їхню духовну опіку і всі похоронні відправи та Парастас 20 січня 2002 р. Рівнож велике спасибі о. Тарасові Лончині, парохові парафії св. Тройці у Сілвер Спрінг, Мд., за духовну підтримку покійного Івася під час його хвороби.

Дякуємо хористам за чудовий спів хору катедри під керівництвом д-ра Ігоря Масника.

Я глибоко вдячна моїм чотирьом синам з дружинами і дітьми за їхню невтомну моральну і фізичну підтримку, а старшим Іванові і Євгенові – за глибокий і сердечний перегляд та підсумок життя з батьком та його вплив на їхнє особисте життя.

Зворушливо теплими словами прощали Івася д-р Ігор Масник, д-р Юрій Криволап, пані Слава і п. Микола Французженки, Осип Зінкевич, д-р Віталій Богданів, д-р Петро Чопівський і п. Любомир Козар.

Дякую Сестрицтву св. Ольги, дорогим відданим приятелям без допомоги яких не було б можливо так гарно все зорганізувати і всім, які словами і ділами облегшували біль втрати.

Дякуємо за квіти, листи співчуття, щедрі подарунки й пожертви в пам'ять мойого незабутнього чоловіка, батька й дідуся.

ПОЖЕРТВИ НА КАТЕДРУ УПЦ СВ. АНДРІЯ ПЕРВОЗВАНОГО В СІЛВЕР СПРІНҐ, МД. зложили:

500 дол. Інга Шморгун;
250 д-р Євген Шморгун;
по 100 Лідія Черни, Іван і Уляна Сось, Любомир і Марфі Козар, д-р Ігор і Ольга Масник, Осип і Надія Зінкевич, д-р Віталій Ґарбер і Марійка Юрах, д-р Петро Чопівський з родиною;
75 Галина Беровець;
по 50 Євген і Ліда Яросевичі, д-р Юрій і Ольга Криволап, Константин і Тереса Бень, Керен Камбіяс, д-р Віталій Богданів, Богдан і Наталія Цибик, Микола і Ярослава Французженки;
40 Олександра Демянчук;
по 30 Ірина Яросевич, Валентин і Анна Забіяка;
по 25 Олена Варварів, Микола і Ірина Ставничі, Олексій Шевченко, Микола і Оксана Коропецькі, Дик і Люда Мирфі, Лариса Фонтана, Філарет і Софія Кравець, Т. Білецький, Ольга Коффі, Олена Філіпов;
по 20 Олесь Василенко, Оленка Матула, Давид і Гелен Шула, Микола Барнай, І. Захар, п. Колемський, Микола Базилюк;
по 10 Микола Ґудим, Василь Рудь.

ПОЖЕРТВИ НА МІЖНАРОДНИЙ БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД „СМОЛОСКИП" В УКРАЇНІ зложили:

500 дол. Олександер і Софія Скоп;
250 д-р Євген Шморгун;
по 200 Юрій і Анна Зелінські, Інга Шморгун;
по 100 Ірина Варварів, Володимир Шарко, д-р Ігор і Ольга Масник, Степан і Галина Максим'юк, Осип і Надія Зінкевич, д-р Віталій Ґарбер і Марійка Юрах, Петро і Ольга Матула, Петро і Таня Воробій, Марійка Зелінська-Олівер;
по 50 д-р Андрій Лемішка, Микола і Оксана Коропецькі, Дарія Кострубʼяк, родина Сметанюків, Нестор і Люба Пилипець, Андрій і Леся Бігун, Галина Беровець, Христина Шепелява, Константин і Тереса Бень, Роман і Люба Процик, Євген і Лідія Яросевич, д-р Віталій Богданів, Клава Корбутяк, Слава і Микола Французженки, Слава Зелінська-Джонсон;
40 Ярослав і Рада Войтко;
по 30 Ірина Яросевич, Валентин і Анна Забіяка;
по 25 Олексій Шевченко, Микола і Оксана Коропецькі, Оксана Калиновська, Олена Варварів, Ганна Самутин, Раїса Зелінська;
по 20 Ярослав Сметанюк, Наталія Галіч, Світлана Галіч-Марсотто, протодиякон Святослав і паніматка Новицькі, Галина Козар;
15 Олена Коритник;
по 10 Іван Галіч, Василь Рудь, В. Мусієнко.

ПОЖЕРТВА НА УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ СЕСТРИЦТВО СВ. ОЛЬГИ, СІЛВЕР СПРІНҐ, Мд.:

500 дол. Інга Шморгун.

ПОЖЕРТВА НА КАТЕДРАЛЬНИЙ ХОР УПЦ СВ. АНДРІЯ ПЕРВОЗВАНОГО:

500 дол. Інга Шморгун.

Вічна Йому пам'ять!
Нехай американська земля буде Йому легкою.

Дружина – ІНГА
сини – ІВАН, ЄВГЕН, МАРКО, ДАНИЛО з родинами.

За мову і зміст посмертних оголошень і подяк редакція не відповідає

У НЕЗАБУТНЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
25 січня 2001 р. відійшов у вічність мій дорогий МУЖ

бл. п.

РОМАН ГНАТЮК

нар. 8 березня 1920 р.
Гаї, Бродівського р-ну, Львівської обл., Україна.

В Його пам'ять складаю пожертву 300 дол.
на часопис „Свобода", який Він любив читати.

Дружина – ЮЛІЯ ГНАТЮК

„Ой, по Тобі жаль глибокий позістав..."
З великим смутком і болем ділимося з Друзями і Знайомими сумною вісткою про передчасну смерть 2 грудня 2001 р. нашої дорогої і незабутньої товаришки МИРОСІ

сл. п.

МИРОСЛАВИ ЛАЗАРЕВИЧ-КРУК

нар. 24 квітня 1929 р.
Мир душі Твоїй, Миросю,
і
Вічная пам'ять!

Засмучені друзі з Регенсбурзької гімназії.

З невимовним жалем ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями та знайомими, що з волі Всевишнього, 21 лютого 2002 р. несподівано відійшов у вічність, на 83-му році життя, наш дорогий і незабутній БРАТ, ШВАҐЕР, СТРИЙКО і СТРИЙКО-ДІДО

бл. п.

ОРЕСТ СОТЕР БАРАНЕЦЬКИЙ

ПАНАХИДА відбулася 24 лютого 2002 р., о год. 7-ій веч. у Похоронному заведенні Насевича, 109 East Tabor Rd. у Філядельфії.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ 25 лютого, о год. 10-ій ранку в церкві св. Йосафата в дільниці Франкфорд у Філядельфії, а згодом на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс Па.

У глибокому смутку:

брати – МИРОН
– ВОЛОДИМИР з дружиною ХРИСТИНОЮ
братанки – МИКОЛА з дружиною ХРИСТИНОЮ і донями МИКОЛАЄЮ НИНКА з мужем МАРКОМ і ЛАРИСОЮ
– АДРІЯН з дружиною ОЛЕКСАНДРОЮ та дітьми ХРИСТЕЮ, ВІКТОРІЄЮ і АНДРІЄМ,
та ближча і дальша родина в США і в Україні.

Вічна Йому пам'ять!

Як хтось бажав би вшанувати пам'ять бл. п. Ореста, просимо ласкаво, замість квітів, складати пожертви на Фундацію Приятелів Енциклопедії України FFEU, 71 Collinwood Rd., Maplewood, NJ 07040

З глибоким смутком повідомляємо приятелів і знайомих, що в середу, 20 лютого 2002 р., на 92-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, ТЕЩА, БАБУНЯ, СЕСТРА, ТЕТА

бл. п.

д-р мед. ОЛЕКСАНДРА (ЛЕСЯ) ЯРОШ

з дому КРЕДЕНСЕР

ПАРАСТАС відбувся в четвер, 21 лютого 2002 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Юніон, Н.Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в п'ятницю, 22 лютого, о год. 9:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку. Тлінні останки Покійної зложено на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж. біля покійного мужа Івана.

В глибокому смутку:

дочка – ОКСАНА з мужем БОРИСОМ БУРАЧИНСЬКИМ
внуки – МАРКО, ДІЯНА і АНДРІЙ
сестра – НАДІЯ БІГУН
сестрінки – РЕНЯ з мужем РИЧАРДОМ
– ЮРІЙ БІГУН з дружиною ІРЕНОЮ і дітьми МИКОЛОЮ і УЛЯНОЮ
швагерка – ІРЕНА ПОВХ-ЯРОШ з родиною в Україні
родина – БУРАЧИНСЬКИХ в Нью-Джерзі
та дальша і ближча родина в США і в Україні
Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу Покійної родина просить складати пожертви на школу св. Івана Хрестителя в Нюарку.

бл. п.

ДМИТРО КРУЛЬ

нар. 9.29.1912 р. в Пенсилванії.
Ветеран Американської Армії. Парафіянин церкви св. Івана Хрестителя в Гантері, Н.Й.

Помер 19 лютого 2002 р. Похоронений у Сиракюзах, Н.Й. 22 лютого ц.р.

Вічна Йому пам'ять!

РОДИНА КОБЗЯРІВ

Ділимося сумною вісткою з рідними і приятелями, що в суботу, 16 лютого 2002 р. несподівано відійшла від нас у вічність на 64-му році життя у Гюстоні, Тексас наша найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ІРИНА ШАРУНОВИЧ

з дому ПОТОЧНЯК

нар. в Стрию, Західна Україна.

Залишила у глибокому смутку:

чоловіка – АНТІНА
дочку – ДАРІЮ з чоловіком ПЕТРОМ і дітьми ВІКТОРІЄЮ і ПЕТРУСЕМ
синів – БОГДАНА з дружиною ВІРНОЮ і дітьми СОФІЄЮ і НАДІЄЮ
– ОЛЕКСАНДРА
брата – ЮРКА з дружиною ІРЕНОЮ і дітьми АНТОНІЄМ, ЛІДОЮ і АДРІЯНОЮ
ближча і дальша родина та приятелі в Америці і в Україні.

Вічна Її пам'ять!

Замість квітів на свіжу могилу Покійної родина просить складати пожертви на сиротинець у Стрию, Львівської обл. на адресу:
Bohdan Scarunovych, 122 Rushton circle, League City, TX 77573.

Ділимося сумною вісткою з родиною і приятелями, що в суботу, 23 лютого 2002 р. упокоїлася в Бозі наша найдорожча МАМА, БАБУСЯ „БУНЯ", ТЕТА і ШВАГЕРКА

бл. п.

ЕВСТАХІЯ МІЛЯНИЧ

з дому ГУПАЛОВСЬКА

нар. 25 жовтня 1907 р. у Братківцях б. Стрия
дружина покійного інж. Атанаса Мілянича

Учителька, почесна громадянка міста Стрий, учасниця першого табору пластунів сеніорів у Підлютому і першого Всеукраїнського Жіночого Конгресу в Станиславові, довголітня секретарка Регіонального Комітету Стрийщини і Українського Народного Союзу.

ПАНАХИДА відбулася 26 лютого, а Парастас 27 лютого 2002 р. в похоронному заведенні Петра Яреми в Нью-Йорку.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 28 лютого в церкві св. Юра в Нью-Йорку.
Похована на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Залишилися в смутку:

доньки – ЗІРКА зі сином МИХАЙЛОМ з дружиною КРИС
– МОТРЯ
сини – ІГОР з дружиною ГЕРМАНОЮ
– РОСТИСЛАВ з дружиною ГАЛИНОЮ і дітьми МАЄЮ, ЛІСОЮ і АЛЕКСОЮ
братаниця – ІРИНА з мужем ПЕТРОМ СТОЙКОМ в Україні
швагерка – ОЛЬГА ВОРОБКЕВИЧ з родиною в Україні
сват – ЯРОСЛАВ БОБАК з родиною
та ближча і дальша родина в США і в Україні.

Вічна Її пам'ять!

Просимо ласкаво згадати Покійну в своїх молитвах.

З великим жалем повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що 26 грудня 2001 р. в Едмонтоні, Канада, упокоїлася

бл. п.

МАРІЙКА МАКАРЕВИЧ-ТОДОСІЙЧУК



Нар. 1 вересня 1924 р. у містечку Снятин, в Галичині.

По війні в місті Зальцбургу в українській гімназії склала матуральні іспити. В 1946 р. почала медичні студії на Ґрацькому університеті в Австрії. В 1948 р. приїхала до Канади, де жила з родиною біля Монтреалю у Квебеку, а в 1972 р. переїхала до Едмонтону, Альберта.

Залишені в глибокому смутку:

чоловік – д-р ДМИТРО ТОДОСІЙЧУК
дочка – ТАТЯНА з чоловіком ЛЮБОМИРОМ КУЗЬМИНОМ
син – ІВАН з дружиною МАРІЙКОЮ ГОЛОВІНСЬКОЮ
внук – МИХАЙЛИК КУЗЬМИН
похресниця – ОКСАНА ІСАЮК-ТРИТЯК з чоловіком ЮРКОМ та дітьми АРЕТОЮ і ЯРЕМІЄМ
сестрінка – КАЛИНА ІСАЮК-БАДДЕЛІ з чоловіком ДЖОНОМ і сином АДАМОМ
сестрінка – ДАНА ІСАЮК-ДОНАГЮ з чоловіком ДЖЕРЕТОМ

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 31 грудня 2001 р. в українській католицькій церкві св. Юрія в Едмонтоні. Тіло похоронено на цвинтарі св. Михаїла, Едмонтон, Альберта.

Вічна Її пам'ять!

Дня 1 березня 2002 р. минає сорок днів з дня смерти

бл. п.

ОЛЕКСИ (ОЛЕСЯ) КЕДРИНСЬКОГО

1911-2002

СЛУЖБА БОЖА

за спокій душі померлого відбудеться

у п'ятницю, 1 березня 2002 р., о год. 9-ій ранку в церкві св. Юра в Нью-Йорку.

Про молитви просять

братаниця – ОЛЕНА ПРОЦЮК, Нью-Йорк
родич – ОЛЕГ КІНДІЙ, Вашінгтон, Д.К.

Ділимося сумною вісткою, що 12 лютого 2002 р. відійшов у вічність наш дорогий і незабутній ЧОЛОВІК, ТАТО і ДІДО

бл. п.

АЛЕКСАНДЕР ДАНИЛЮК

нар. 1 квітня 1921 р. в селі Ланчин, Україна

ПАНАХИДА відбулася в п'ятницю, 15 лютого 2002 р.
ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відслужені 16 лютого в католицькій церкві св. Йосафата у Воррен, Миш.
Тіло поховане на цвинтарі Воскресіння, Клінтон Тавншип, Миш.

В безмежному горі:

дружина – АННА
син – ВОЛОДИМИР з дружиною МАРІЄЮ
внук – МАРКО
та ближча і дальша родина в Америці, Україні і Польщі.

Вічна Йому пам'ять!

Дякуємо о. Маріо Дачишинові і о. Романові Гикавому за похоронні відправи та всім рідним, приятелям і знайомим за співчуття, молитви, квіти і пожертви в пам'ять покійного Александра.
Всім Вам щиросердечне спасибі.

Дружина АННА з родиною

РЕКЛЯМА • ОГОЛОШЕННЯ • ПОВІДОМЛЕННЯ • *Марійка Осціславська 973-292-9800 #3040*



ЮРІЙ ЛАЗІРКО
Професійний продавець забезпечення УНС
IOURI LAZIRKO
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
5 Brannon Ct., Clifton, NJ 07013
tel.: 973 881-1291
E-mail: Iouri_uke@hotmail.com



ВАРКА БАЧИНСЬКА
Професійний продавець забезпечення УНС
BARBARA BACHYNSKY
Licensed Agent
Ukrainian National Ass'n, Inc.
101 East 16th St., apt. 2E,
New York, NY 10003
tel.: 212-533-0919

ФУНДАЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО ВІЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ЗАСЛУГОВУЄ НА ВАШУ ВСЕБІЧНУ ПІДТРИМКУ!
Ukrainian Free University Foundation, Inc.
P.O. Box 1028, New York, NY 10276

УКРАЇНСЬКИЙ ІМІГРАЦІЙНИЙ ЦЕНТР
PALLADA International
ВСІ ВИДИ ІМІГРАЦІЙНИХ СПРАВ
98 Second Avenue, 2nd Floor, New York, NY 10003
Tel.: (212) 387-8683 • Fax: (212) 228-3029

АДВОКАТ
ЯРОСЛАВ КУЗЕМЧАК
КОМПЕНСАЦІЇ І ВИМОГИ В НАСЛІДОК АВАРІЙ
- ✔ на роботі
- ✔ автомобільних
- ✔ в публічних місцях
- ✔ лікарських помилок

Перша консультація безплатна
Оплату беремо лише після виграші процесу про відшкодування

А ТАКОЖ:
- ВОДІННЯ під впливом алькоголю
- КУПІВЛЯ І ПРОДАЖ нерухомостей
- ПРОЦЕСИ цивільні і кримінальні
- ШТРАФИ
- РОЗВОДИ
- ЗАГАЛЬНІ КОНСУЛЬТАЦІЇ

WELT & DAVID
1373 Broad St., Clifton, NJ 07013
(973) 773-9800

UKRAINIAN SINGLES NEWSLETTER
Serving Ukrainian singles of all ages throughout the United States and Canada.
For information send a self-addressed stamped envelope to:
Single Ukrainians
P.O. Box 24733,Phila., Pa. 19111
TEL.: (215) 722-6282

АПОН-ВІДЕО-КАСЕТИ
НАЙКРАЩА ЯКІСТЬ!
10-та РІЧНИЦЯ НЕЗАЛЕЖНОСТИ УКРАЇНИ
APON- 2001 –Військова парада на Хрещатику
APON- 2002 – Концерт у Києві
Ціна 25.00 дол. + 5.00 дол. пересилка (кожна)
ПОЇЗДКА ПАПИ РИМСЬКОГО в УКРАЇНУ.
3 відео ~ 85.00 дол. No. 2001-A-B-C
APON VIDEO COMPANY, INC.
P.O. Box 3082, Long Island City, NY 11103
Tel.: (718) 721-5599
Переробляємо відео з европейської системи на американську і навпаки
Ціна 20 дол. + 5 дол. пересилка

ЮРІЙ КОРДУБА, АДВОКАТ
EMPHASIS ON REAL ESTATE, WILLS, TRUSTS, ELDER LAW AND ALL ASPECTS OF CIVIL LITIGATION
Ward Witty Drive, Montville, NJ 07045
Hours by appointment: **(973) 335-4555**

МИХАЙЛО П. ГРИЦАК
адвокат
З КРИМІНАЛЬНИХ І ЦИВІЛЬНИХ СПРАВ, ЯК ТАКОЖ КОМПЮТЕРСЬКОГО ПРАВА
Член адвокатської палати в Н. Дж., Н.Й., Конн., Вашінгтоні.
316 Lenox Ave., Westfield, NJ 07090
Tel. (908)789-1870;

ECONOMY AIRFARES
FREGATA TRAVEL
Нью-Йорк/Київ/Одеса
510 дол.+ tax (round trip)
375 дол.+ tax (one way)
Н.Й./Львів
648 дол.+ tax (round trip)
450 дол.+ tax (one way)
Restrictions Apply
250 West 57 Street, #1211
New York, NY 10107
Tel.: 212-541-5707 • Fax: 212-262-3220

ФІРМА ЄВШАН
пропонує касети, компакт диски, відео, шкільні книжки, комп'ютерні програми, писанки та різні подарунки.
Замовляйте новий каталог на 2001 рік!
Тел.: 1-800-265-9858

ARKA COMPANY
Нитки, тканина до вишивання, писанкові прибори, касети, відео-касети, CD, шкільні книжки, хустки, кераміка, різьба.
26 First Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 473-3550

Понад 30,000 читачів тижнево дивиться на реклями!
ОГОЛОШУЙТЕСЯ! ЦЕ ПРАЦЮЄ!

Рідним в краю помагати, чи по світу подорожувати – тільки з фірмою КАРПАТИ

KARPATY
СКОРА ГАРАНТОВАНА ДОСТАВА • FAST GUARANTEED DELIVERY
Export-Import

ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
протягом 2–7 днів до рук адресата або до 24 год. через банк

Доставляємо до рук адресата в Україну, країни СНД та Східної Европи американські доляри.

ПЕРЕСИЛКА ПАЧОК

ДОСТАВА ХАРЧОВИХ ПАЧОК з каталоґу

ДОСТАВА ТРАКТОРІВ, АВТОМОБІЛІВ, ПОБУТОВОЇ ТЕХНІКИ ТА ЕЛЕКТРОНІКИ в Україну

На всі замовлення Ви отримаєте посвідку від Ваших близьких.
Телефонуйте до нас, щоб оформити замовлення та за детальнішою інформацією.

121 Runnymede Road, Toronto, Ontario, Canada M6S 2Y4
Tel. (416) 761-9105
1-800-265-7189
Fax (416) 761-1662
e-mail: nsemczys@aol.com
www.karpaty.on.ca



KANTOR
CURRENCY EXCHANGE
Tel. (416) 767-7782
ОБМІН ВАЛЮТ
CAD↔USD↔EURO
Гарантуємо найкращий курс обміну
ПЕРЕСИЛКА ГРОШЕЙ
до рук адресата або до банку по цілому світі
ПОДОРОЖНІ ЧЕКИ

KARPATY
TRAVEL

Найкращі ціни на квитки
на всі авіялінії світу
Запрошення до Канади та США
Візи до України, Польщі та Росії
Медичне забезпечення для відвідувачів у Канаді та подорожуючих поза Канадою

КРУЇЗИ, ГРУПОВІ ПОЇЗДКИ

ВІДПОЧИНОК
на відомих курортах

ГОТЕЛЬ
ГОТЕЛІ В УКРАЇНІ
від $38.00US за добу
(включно зі сніданком)